

Glasilo OŠ n. h. Maksa Pečarja

Šolsko leto 2023/2024

Mladi novinarji in avtorji besedil: učenci OŠ n. h. Maksa Pečarja

Sodelavci: učenci in učitelji OŠ n. h. Maksa Pečarja

Oblikovalec naslovnice in zadnje strani: Marija Jovanić in Sara Operčkal

Glavna urednica in oblikovalka: Petra Paternoster

Fotografije: prispevek učencev, arhiv šole in sodelavcev

Lektoriranje: Petra Paternoster

Izdaja: OŠ n. h. Maksa Pečarja

Junij, 2024

Prisrčen pozdrav bralcem in ustvarjalcem revije Vrtiljak!

V letošnjem šolskem letu je Vrtiljak poln nečesa res posebnega:

Naši učenci so se na **UMETNIŠKEM NATEČAJU** še posebej izkazali na literarnem, likovnem, plesnem in glasbenem področju ter pri ustvarjanju animacij.

Zato bo Vrtiljak med drugim poln literarnih in likovnih del, saj se je lepa skupina učencev se je še posebej potrudila in s svojimi avtorskimi izdelki.

K branju izdelkov umetniškega natečaja in drugih ustvarjalnosti učencev naše šole pa naj povabi tale pesem:

Vsako leto
Vrtiljak se oglasi.
Poln slik in besedil je,
da prebrali bi jih mi.

Strani polne umetnin,
če imaš možnost,
poglej vse in
ne pozabi prebrati besedil.

Vrtiljak se še vedno vrti
in nikoli ni prazen
kot črte narazen.
Poglej ga še ti!

Lizi, 6. b

Naj bodo prihajajoči poletni dnevi polni zanimivih knjig, glasbe, plesa, petja in lepih filmov!

Petra Paternoster, urednica

Ustvarjalnost in domišljija na KulMaksu

Ustvarjalni natečaj **KulMaks** so mentorji razpisali z namenom, da bi med učenci še dodatno spodbujali njihovo ustvarjalnost in jim ponudili priložnost, da svoje ustvarjalno mišljenje, posebno zanimanje ali morda nadarjenost na posameznem področju izkažejo s svojimi avtorskimi projekti in se predstavijo tudi drugim učenkam in učencem naše šole.

Koordinatorji umetniškega natečaja g. Alen Lovrič, ga. Vida Zagorc Ušeničnik, g. Mitja Vaupotič, ga. Nataša Sitar in ga. Eva Turk so imeli polne roke dela, saj se je na razpis prijavilo 46 učencev, ki so poslali svojih 53 avtorskih del.

Na naslednjih straneh si preberite zmagovalne literarne prispevke ter oglejte nagrajena likovna dela:

LITERARNI NATEČAJ

Ela Končan, 5. b

Narobe svet

Če mačka roko boža
in Lizo zaliva roža.
Nežo dela krof
in volno nosi Cof.
Otroke igrajo igrače
in Jaka nosijo hlače
ter Đano igra kitara.
Da mamu briše omara.
Če slikarja slika riše,
potem brata knjiga piše
in kuhar nekaj vrže v lonec
je narobe zgodbe konec.

Liza Strojnik, 5. b

Narobe svet

Pes dečku razlaga:
Ko si ti ponoči spal v uti,
sem videl, da imaš peruti,
slišal sem zmaja,
ki je zamudil poletje in prišel šele maja.
»Joj, joj, joj!« se je zasmel deček Brin,
ki je bil že dolgo pasji pobalin.
Ponoči pa Brin ni mogel spati,
saj svojih kril ni mogel obvladovati.
To je bil čisto modri pes,
ki človeški bil je ves.

When I was alone, young and happy
My dear home made me feel alive...
The snow, there I was inside for hours
With my friends, parents and lovers,
The days of frozen little figures
And houses, where I felt myself so good...
There I can not being now.

Do you remember days when snow fell at first?
Do you remember these little minutes in your life,
When you didn't know who are you and with who you belong to be,
When you just knew that someone having dinner at your house...

And then fell snow, and then fell snow...
And then you cried, and then you cried...
And then, you know, and then you know...
That then is now, that then is now.

Venomer se to ponavlja,
vsakič je enako.
Ni res!
Vedno nekaj je drugače,
ker Luna levo desno skače.
Vsak dan drugo ime ima:

Ponedeljek je zaspan, nič se mu ne da.
Torek še upa, da sredo nas zabava,
zagotovo ocena bo ta prava.
Četrtek petku uide,
sobota in nedelja
prava merica veselja.

V mestu Madeiro je živel deklica Mia. Bila je edina v svoji družini, ki je bila drugačna, a tega ni vedela. Bila je zadržana, tiha in mirna, ampak *ko* se je razjezila, so se vsi prestrašili. Njene oči so postale rdeče! Ko je dopolnila 12 let, se je njeno življenje spremenilo. Bil je petek 13. Mia se je sprehajala po plaži, s seboj pa je imela svojega psa Badyja. Bady je dekcle razumel. Vedno je bil z njo, tudi ko ji je umrla babica. Njena babica je bila skrivnostna oseba. Mia jo je imela najraje. Razumela jo je. Ko je umrla, je bila Mia izjemno žalostna in še bolj tiha. Po njej je podedovala le skrinjico. Ko se je sprehajala po plaži, je bila zelo žalostna. Pred točno enim letom ji je umrla babica. Odprla je babičino skrinjico, melodijo je znala že na pamet. Bady je žalostno hodil ob njej. Mia se je usedla na mehak pesek, ko je v pesku začutila nekaj trdega. Bil je obesek in zdel se je čaroben. Ko ga je dvignila iz peska se je morje dvignilo. Mia je opazila simbol na obesku, ki ga je že videla. Bil je isti simbol kot na skrinjici in prav tako je bil v babičini spalnici.

Bady je deklico spremil do babičine hiše. Potrkala je in zagledala dedka, ki je žalostno strmел v portret preminule žene. Ko je Mia vstopila, je spet začutila tisto izjemno nežnost in čarovnijo. Ko je pogledala babičin portret, so ji oči napolnile solze. Ko je portret pogledala še enkrat, je opazila, da se je babica na portretu premaknila, pomežiknila in nasmehnila. Mia je debelo pogledala. Dedek je odšel v babičino sobo, Mia pa za njim. Napotil se je do Miinega najljubšega prostora, kotička z oknom in teleskopom ter majhnem kavčem. Dedek je opazil obesek in se pošteno prestrašil. Nato je brez obotavljanja pripomnil le: »Mia je res prava.« Vprašal jo je, če mu da amulet. Mia mu ga je izročila. Ko je dedek izrekel nekaj besed v nekem davno pozabljenem jeziku, je Mia mislila, da je to latinščina. Bady je hodil za njima in pozorno poslušal. Deklica je opazila na steni vtisnjeni začetnici imena in priimka M.M. Maria Maxwell je bila Miina babica in Mia Maxwell je dobila ime na isto črko. Dedek ji je povedal osupljivo zgodbo: Maria Maxwell je bila izjemna čarovnica. Legenda pravi, da ko bo njena izbranka dopolnila 16 let, bo rešila svet in našla dedni amulet. Babičina naslednica bo imela neverjetno moč in premagala bo trio črnega kroga, ki grozi Zemlji. Mia je bila osupla in pogumno vprašala dedka: Zakaj je babica umrla? To je dedka užalostilo, a je vseeno odgovoril: Nihče ne ve ... Mia se je razjezila in okoli nje se je zavrtel vrtinec vetra. Moč vetra je bila tako močna, da je ohromila Mio, zgrudila se je. Dedek ji je pomagal vstati in ji dal čokolado in ji rekel, naj se navadi. Pokazal je steno z inicialkami, ampak glej ga zlomka, ni jih bilo več! Namesto njih so se pojavila vrata! Mia jih je prvič videla, čeprav je vse popoldneve v sobi preživljala z babico Mario. Z dedkom sta previdno odprla vrata in vstopila. Soba je bila prelepa in polna magije. Kotli, palice, magične sestavine, knjige, vse kar je čarobnega, je bilo v tej sobi. Nekaj pa je Mio močno presenetilo. V sobi je stala Maria, ki je bila podobna duhu, vsa prosojna, Mia pa se je je tako močno razveselila, da je bilo vse okoli nje čutiti toploto. Stekla je do babice, a je bilo, ko jo je poskusila objeti, zaman. Zares je videla duha. Bila je res žalostna, a vsaj videla jo je. Babica jo je opozorila: Prihajajo po obesek in tebe. Vpiši se na posebno šolo. In nato je izginila. Mia je bila še vedno žalostna zaradi babice. Nato se je še malo razgledala po sobi in naposled ugotovila, da je ura že 18.00 in jo doma kmalu čaka večerja. Badyja je privezala na vrstico in povedala dedku, da mora nujno domov na večerjo. Dedek jo je pospremil do vrat, ji vrnil obesek in jo pozdravil in deklica ga je objela ter se odpravila proti domu. Toliko presenečenj je doživela, da je morala o vsem pošteno razmisliti, njen zvesti pes pa je vso pot do doma tiho renčal.

Nekdo ju je opazoval, čeprav Mia ni ničesar opazila, saj je še vedno razmišljala o tem, kaj se je zgodilo. V rokah je stiskala obesek. Ko ga je obrnila, je zagledala vprašanje: KAJ JE NAJMOČNEJŠI ZAKLAD ZATE? To je Mio pogreznilo v še globlje premišljevanje. Ko je prišla do doma, je Badyja odvezala in mu pripravila večerjo. Na mizi, na kateri je bilo polno slastne hrane, je ležalo majhno pisemce, naslovljeno na Mio. Mia si ga je ogledala, spravila v žep in pojedla večerjo. Po večerji je odhitela v svojo sobo, tam zaklenila vrata in sedla na posteljo. Iz žepa je izvlekla ovojnico, na kateri je pisalo ČAROVNIŠKA ŠOLA, s pripisom ELITNA ŠOLA NAJMOČNEJŠIH ZAKLADOV, WARGOTS. Ravnateljica šole je bila Silver Tyna. V nadeljevanju pisma je Mia prebrala: Mia Maxwell, povabljenja si na elitno šolo Wargots. Želimo, da se nam pridružiš in se naučiš čarovnije, urokov, napojev in OBRAMBE. To je zelo pomembno. Vso potrebno opremo za učenje (palice, kotli, sestavine, metle ...) dobiš v šoli. Upamo, da se kmalu vidimo. Mia je bila zelo osupla. Novico je sporočila svojim staršema, ki sta bila zelo presenečena, a vseeno vesela zanjo in sta dovolila, da Mia odide.

1 MESEC KASNEJE

Mia končno stoji na železni postaji, a ne ve, kam mora iti, da bi prišla v šolo Wargots. Pride do peronov in se razgleduje. Posebej zanimiv je bil peron 2 in pol, mimo katerega so ljudje hodili, nato pa je kdo kar izginil. Tekla je do perona in tudi ona izginila. Ko je odprla oči, je zagledala vlak, Wargotsov elitni ekspresni vlak. Ko je vstopila na vlak, se je znašla v uniformi, ki je bila deklici všeč. Sedla je v prazni vagon in zrla skozi okno. Mii se je pridružila deklica s svetlečimi kodrastimi v figo spetimi lasmi. Ime ji je bilo Zala. Mii je povedala vse o sebi in Mia se je predstavila njej. Zala je radovedno vprašala Mio: »Je to obesek tvoje slavne babice Marie Maxwell? Si ti ta izbranka?« Mia ji je pripovedovala vse o tej čudni zgodbi, polni presenečenj. Pridružil se jima je fant po imenu Sky. Izmenjali so si polno zanimivosti in postali izjemni trio. Po dolgi, a zanimivi vožnji so prispeli do graščine Wargots. Ko so Mia, Zala in Sky vstopili v šolo, jim je zastal dih. Graščina je bila stara, a hkrati zelo moderna. Imeli so sprejem, razdelili so jim urnike, povečevali in nato razvrstili po sobah po priimkih. Mia Maxwell, Zala Mirenič in Sky Night so bili skupaj s še nekaj učenci. Ko so učitelji klicali učenca po priimkih, so se ob omembi priimka Maxwell zdrznili in začeli šepetati, kajti njena babica je bila izjemna čarovnica in Mia je bila izbranka. Zala, Sky in Mia so odšli v sobo, se namestili, preobleki in končno legli k počitku. Naslednji dan je pouk in Mia je na to komaj čakala.

Prvi šolski dan je šel kot po maslu in konec dneva je imela Mia že svojo čarovniško palico. Govorili so, da je ta palica druga najmočnejša na svetu, takoj za Marijino. Minevali so dnevi in bližal se je božič. Pred božičem so odpotovali domov. Mia se je vrnila na Madeiro. Pozdravila je starše in odšla na obisk k dedku. Spet jo je odpeljal v skrivno sobo, le da se tokrat ni prikradel duh. Namesto tega je Miin obesek zažarel ob vstopu v skrivnostno sobo. Hodila je po sobi in obesek je najbolj bleščal, ko se je Mia ustavila ob knjigi z naslovom NAJMOČNEJŠI ZAKLADI ČAROVNIJE. Odprla je knjigo, a ta je bila prazna, razen na sredini, kjer je pisalo le KAJ JE TO ZATE? Ob tem je našla risbo z obeskom na Miinem vratu. Mia ga je položila na knjigo in povzročila pravi vrtinec, iz katerega je najprej pogledala Maria, nato velik kup denarja, na koncu pa še meč. Mia se je z lahkoto odločila za prehod, v katerega jo je rabila Maria. Babica je Mio objela in ji povedala, da je prelepa. A zatem ji je sporočila, da sta v tem prehodu ujeta Zala in Sky ter tudi Bady ter trio črnega kroga. Mia jih bo morala sama rešiti in premagati trio s svojo lastno čarovnijo. Babica je izginila, Mia pa je izvlekla palico in skočila v prehod. Znašla se je v labirintu. Izbrala je pot in srečala Skya, ki je bil umazan in prepoten. Utrujen ji je povedal, da je vstopil v sobo in se ujel v vrtinec, nato pa v tem labirintu zvezan onemogel. Na srečo je

bil z njim Bady, da je pregriznil vrvi. Bady je zdaj pricapljal do Mije, ki ga je vesela objela. Sky ji je pomagal.

Odkar sta se spoznala, je Mia nekaj čutila do njega, zato ga je poljubila na lice. Sky je zardel, a ni imel nič proti, ker je sam do Mie čutil enako. Skupaj sta se odpravila po labirintu s prižganima palicama in Badyjem. Prišla sta do Zale, ki je nemočna in zvezana ležala na tleh. Odvezala sta jo in skupaj so odšli naprej. Prispeli so do prvega vprašanja: KAJ JE NAJMOČNEJŠI ZAKLAD ZATE? Mia je najprej pomislila na palico, nato na obesek in potem se je spomnila: LJUBEZEN IN PRIJATELJSTVO! To je pravo! Obesek je našla zaradi ljubezni do družine; imela je prijatelje; prepustila se je toku ljubezni. Bili so trije prehodi. LJUBEZEN, MOČ IN DENAR. Izbrali so ljubezen. Na koncu labirinta jih je pričakal TRIO ČRNEGA KROGA. Ste se kdaj vprašali, zakaj trio črnega kroga? Trio junakov je ravno kar to ugotovil: trio črnega kroga je stal v krogu in okoli njih se je vrtinčila črna magija.

Mia je opazovala trio črnega kroga in postala res jezna. Vse so ji vzeli. Zdaj je vedela, zakaj je Maria umrla. Hotela jih je ustaviti. Miine oči so postale škrlatno rdeče. Okoli nje sta se vrtinčila ogenj in veter, ki sta bila tako zelo močna in nevarna, da sta izbrisala trio črnega kroga iz obličja Zemlje. Bilo je konec in Sky je prišel do Mie ter jo objel in poljubil na ustnice, da je Mia zardela do ušes. Skupaj z Badyjem so se objeli in Miin obesek se je zasvetil. Obesek je spregovoril z Marijinim glasom: »Mia, ugotovila si, kaj je najmočnejši zaklad na svetu – LJUBEZEN IN PRIJATELJSTVO – ponosna sem nate!« In nato je snop svetlobe prestavil prijatelje in kužka nazaj v njihove domove. Mia in Bady sta pristala pri dedku, ki je Mii povedal, da je bila v labirintu le 5 minut ter da mora domov. Mia pa je dedku pripovedovala o tem, kar se je zgodilo v labirintu, razen poljuba, kajti Skyju je obljubila, da je to njuna skrivnost. Trio črnega krog je bil končno poražen! Mia se je naslednji teden vrnila na šolo Wargots. Bila je junakinja. Bila je neizmerno vesela. Sky je Mio po tem večkrat povabil ven in začela sta hoditi. In Zala je bila še naprej Miina najboljša prijateljica. Mijini starši so imeli prekrasno hčerko, dedek pa čudovito vnukinjo. Mia se ni nikoli ločila od prijateljev in obeska, ki je visel nad Miinim toplim in srečnim srcem.

Ah! Tistega trenutka ne bom nikoli pozabila! Ko sem prvič zagledala sneg ter je pobelilo celo Pokremlje. Snežinke so mi padale na obraz kot najmehkejši dotiki roke ter se tako prijetno raztopile. In nato ... tam ... pred mano, prelepa bela postava, takšni elegantni premiki, lepe ter usmiljene oči. Nisem točno vedela, kaj je, toda nekaj v meni mi je pravilo, da mi je usojeno, da se bo nekaj zgodilo. Vendar potem je bitje nekaj zaslišalo ter se izgubilo v gozd. Pogledala sem nazaj ter zagledala svojega očka, očitno me je iskal. Slišala sem ga reči: »Arya, kje si bila? Iskali smo te. Pridi, greva domov.« To je izrekel s tistim svojim mehkim glasom, ki ga ne bom nikoli pozabila. Ta glas, ki me vedno napolni s takšno toplino, tako umirjen, tako nežen. Potem se spomnim, kako sem vstopila skozi vhodna vrata ter skozi vežo odšla v dnevno sobo. Tam, točno tam pred mano je stala! Velika, prelepa, mogočna smreka. Bila je tako lepo okrašena. Lučke in okraski so bili z občutkom razporejeni po celi smreki. Tudi moj škrat, ki sem ga izdelala, je visel tam. Tako sem ga imela rada! Imel je lepe rjave oči, visoko kapo rjave barve, dolgo sivo brado in košate brke, ki so mu popolnoma prekrivali usta. Pa saj res, tudi lizike so bile tam, tiste moje najljubše, rdeče-bele barve. Ja! To je bil moj prvi dan božiča. In nato sem odšla spat.

Preden sem se ulegla v posteljo, sem še pogledala skozi okno, če bi slučajno videla tisto bitje. A ne, ni ga bilo. Vseeno sem bila zadovoljna. Zunaj je bilo celo Pokremlje belo in v zraku si že lahko začutil božični duh. Kmalu sem potonila v sanje, ki so se mi zdele zelo resnične. Kar čutila sem, da imajo nek poseben pomen. Sanjala sem, kako sama stojim v gozdu, okoli mene plešejo kresničke, vse je zasneženo, potem pa začutim nek topel ter prijeten dah na moji rami. Vendar sem preveč zmedena, da bi se obrnila. Nato pa zaslišim glas. Bil je zelo prijeten, skoraj tako kot očkov, vendar skrivnosten in ženski. Govoril mi je: »Arya, obrni se. Obrni se Arya, preden odide.« Res, začutila sem, kako se topli dah umika. Počasi izginja, vendar se vseeno še nisem obrnila. Ni šlo, nisem se mogla premaknit. In spet zaslišim: »Arya, hitro, obrni se.« Vendar kar naenkrat sem vedela, da je prepozno. Vse je počasi izginilo, tudi glas in dah.

Zbudila sem se. Ko sem odprla oči, sem zaznala zelo prijetno vzdušje. Bilo je sneženo božično jutro. Vstala sem, se oblekla ter odšla dol. Očitno sem spala precej dolgo, saj me je na mizi že čakal zajtrk. Pojedla sem ter povedala mami, da grem ven in da bom do kosila nazaj. Odšla sem v vežo, se oblekla ter si nataknila kapo ter tople zimske čevlje. Ko sem odprla vrata in sem zunaj zagledala svojega bratca, kako dela snežaka, sem stekla k njemu ter se mu pridružila. Valila sva kepe ter jih z vso močjo polagala drugo na drugo. Na koncu sva mamu še prosila za nekaj kosov ožganega lesa iz ognjišča ter eno korenje. Iz lesa sva naredila gumbce, oči ter usta, iz korenja pa nos. Vendar mu je še vseeno nekaj manjkalo, saj res, roke ter klobuk. V tem trenutku pa je mama zaklicala: »Kosilo!« Z bratcem sva stekla noter. Kosilo je bilo odlično, saj se zame nič ne more kosati z maminim golažem. Po kosilu se je moj brat moral iti učiti, zato sva se zmenila, da bo on na hitro vzel lonec ter ga odnesel snežaku na glavo, jaz pa sem se odpravila v gozd iskat palice za roke. Malo po pomoti, malo ker sem si želela, sem zavila na jaso, kjer sem videla tisto bitje. Nekaj časa sem v okolici jase iskala veje, vendar jih nisem našla, zato sem se odpravila na jaso. Tam sem se usedla v mehak sneg ter zaprla oči. Tisti trenutek je bil tako prijeten, kot da sem v drugem svetu. Potem pa sem začutila, da nekaj prihaja od zadaj in se mi približuje. Spomnila sem se svojih sanj ter glasu: »Arya, obrni se.« In kar naenkrat začutim toplino v duši ter se obrnem.

Tam ... točno tam pred mano stoji velik, prelep bel konj. Tako ponosno in lepo. Samo stoji in me gleda. Kar naenkrat se mi začne približevati, jaz pa sploh ne vem, kaj naj naredim. Vseeno sem mirna, nato pa začutim tisti topli dah in takoj se mi zdi vse tako domače. Začutim ga, konja, in vem kaj želi. Sama čutim, da želi, da se ga dotaknem. Iztegnem roko ter jo samo držim nekaj centimetrov pred njegovim nosom, on pa ga potisne naprej v mojo roko ter nežno zaprha. Opogumim se ter se končno premaknem. Pomikam se vzdolž njega ter ga z roko počasi božam od vratu pa do trebuha. On pa tam stoji in me opazuje. Potem se premakne ter začne hoditi proti robu jase. Jaz mu sledim, ker čutim, da to želi. Ustavi se pri potočku na robu jase ter nekaj vzame ven iz vode. Ko mi pride bližje, opazim, da v gobcu drži palico. Z njo se dvigne na zadnje noge, se spusti dol ter poskakuje levo in desno. Sprva se malo ustrašim, nato pa ugotovim, da se igra. Nenadoma mi položi palico v roko ter začne ponavljati isti gib. Samo gleda, ko pa enkrat ponesreči dvignem palico, se pred mano postavi na zadnje noge. To ponovim ter spet naredi isto. Zavedam se, da se hoče igrati, tako da mu pokažem, kaj naj naredi. Poskusim še kaj drugega. Sklonim se ter se s palico dotaknem tal. Konj se uleže ter se valja po snegu. Tudi mene premaga otroška želja po zabavi, zato storim isto. Na glas se zasmejim ter v snegu narišem angelčka. Nato pa se spomnim, da sem bratcu obljubila, da bom snežaku našla roki, zato vstanem ter pobožam konja po njegovi prelepi grivi. Poberem palico, s katero sva se igrala, pomaham konju ter odidem. Med hojo razmišljam, kako lepo je bilo s konjem ter kako sva se zabavala. Ko prispem domov, prelomim palico na pol ter oba dela zapičim v snežaka. Zdaj je bil ves odlično popoln. Še celo očka ga je pohvalil pri večerji.

To noč sem sanjala enako kot prejšnjo noč, vendar mi glas ni govoril: »Arya obrni se, obrni se,« ampak »beži Arya, Arya beži, beži.« Vendar jaz nisem bežala, samo stala sem. Potem pa je moje obličje počasi temnelo, zelo počasi, ampak postajalo me je vedno bolj strah. Ko se je obličje čisto stemnilo, sem se zbudila. Ura je bila pol enih zjutraj. Ker so se te sanje spet dogajale na tisti jasi, me je zaskrbelo za konja. Po pravici povedano, mi je že kar precej prirasel k srcu. Skrbelo me je tako močno, da sem vstala, se potihoma spustila po stopnicah, si oblekla bundo kar čez pižamo ter obula zimske čevlje. Ko sem odprla vhodna vrata, me je kar zmrazilo, vendar nisem odnehala. Stopila sem ven ter zaprla vrata. Bila je skoraj snežna nevihta, vendar je do časa, ko sem prišla do jase, že ponehala. Bila je še kar svetla noč, ker je bila polna luna. Zdelo se mi je, da me nekaj opazuje. Spet začutim dah, ampak počakaj, to ni bil isti dah kot od konja, bil je tak kot iz sanj. Spet se spomnim glasu: »Beži Arya, Arya beži.« Hočem ... poskusim se premakniti, ampak mi ne gre. Pogledam nazaj in tam je bil velik, ne, ogromen medved. Stal je na zadnjih nogah ter me hotel napasti! V tistem trenutku pa pridrvi konj, z zadnjimi nogami brcne medveda, mene pa pocuka za rokav ter se hitro uleže na tla. Čutila sem, sploh nisem razmišljala, ampak sem čutila kaj želi. Hitro sem se usedla na njegov hrbet ter se dobro oprijela njegovega vratu. Vstal je ter kar naenkrat dirjal. Občutek je bil res lep. Tako svobodno sem se počutila. Ko sva prišla ven iz gozda, sem zagledala svojo hišo. Konj me je prinesel domov. Ustavil se je, jaz pa se skobacam z njegovega hrbta. Še dolgo sediva, no, on je stal zraven, jaz pa sem sedela na stopnicah in mu pripovedovala zgodbe, ki sem jih poznala. Potem pa se spomnim, da konja ne bom mogla za vedno klicati konj, zato začnem razmišljati. Dobra ideja se mi je zdela, da ga poimenujem z besedo, ki bo pomenila sneg v kakšnem drugem jeziku, zato vzamem telefon ter pogledam v prevajalnik. Kaj če mu dam ime Eira, to je v valižanščini. Ne bo šlo, saj ugotovim, da je fant. Kaj pa mogoče Kar, po turško. Tudi ne. U, u, kaj pa Neve, iz portugalsčine. Konj hitro zmaje z glavo. Mogoče pa Lumi, po finsko. Konj nežno zaprha. Mislim, da mu je všeč. Od zdaj naprej mu bo ime Lumi.

Zbudila sem se na stopnicah pred hišo. Zagledala sem Lumija, ki me je s svojim nosom dregal, šele nato sem opazila, da je že skoraj dan. Hitro sem vstala ter stekla v hišo. Na srečo še nihče ni bil buden. Potem pa se spomnim, da je zunaj Lumi in hitro odhitim nazaj ven, da bi ga spodila v gozd, da ga slučajno ne bi kdo našel. Vendar njega že ni bilo več tam. Ko sem se preoblekla iz pižame, sem odšla dol ter si naredila kakav. Zaslišim, da nekdo prihaja po stopnicah. Bila je mama in ko me je opazila, je presenečeno rekla: »O, Arya, si že pokonci. Kako pa to?«. Nisem točno vedela, kaj naj odgovorim, zato sem rekla: »Nisem mogla spati, zato sem kar prišla dol«. Mama me je samo vprašujoče pogledala ter odšla delat zajtrk.

Dan je minil mirno, le da sem pri kosilu ukradla nekaj korenja za Lumija. Popoldne sem se izmuznila iz hiše ter Lumiju odnesla tisto korenje. Našla sem ga na jasi in ko me je zagledal, je hitro pridrvel k meni. Ponudila sem mu korenje in ga je z veseljem pojedel. Najraje bi še kar ostala pri njem, vendar bi očka lahko kaj posumil, če bi vedel, da sem bila zunaj. Mama pa je na srečo odšla po bratca v vrtec. Ko sem prišla domov, je očka na srečo še spal, kar je bilo njegovo najljubše popoldansko opravilo. Izmuznila sem se noter ter odšla gor v svojo sobo. Zima je mirno minila, le da sem vsak dan Lumiju odnesla malo hrane ter se z njim igrala.

Sneg je začel kopneti ter prve rože so pokukale iz tal, bližala se je pomlad. Z zavedanjem, da se bliža pomlad, se je bližalo tudi novo šolsko leto. Komaj sem čakala, saj sem zelo pogrešala svojo najboljšo prijateljico Hadyjo. Hadyja je živela v mestu s svojimi starši, pa čeprav je ljubila podeželje. Zelo rada je prihajala k meni na obisk, vendar pozimi to ni bilo mogoče, saj je v Pokremlju zapadlo tudi do en meter snega in avtobusi ter vlaki niso vozili. Zato tudi ni šole, spomladi pa se spet začne. Letos bova s Hadyjo začeli hoditi v sedmi razred osnovne šole, zato sem morala pripraviti nove zvezke, saj dobimo nekaj novih predmetov. Zadnjih nekaj dni pred šolo sem razmišljala samo o tem, ali naj Hadyji povem za Lumija ali ne. In odločila sem se, da ji bom. Komaj sem čakala. Tistih par dni se mi je zdelo kot cel mesec.

Končno je le prišel tisti dan, na katerega sem tako čakala. Zbudila sem se zgodaj zjutraj, da sem pravočasno prišla na avtobusno postajo. Pri šoli me je že čakala Hadyja. Takoj sva si stekli v objem. »Hadyja! Tako sem te pogrešala! Sploh mi ne boš verjela, kaj se mi je zgodilo med zimo,« sem prva spregovorila jaz. »Jaz pa ti imam za povedati nekaj še bolj razburljivega!« je rekla Hadyja. Hoteli sva se o vsem pogovoriti, vendar sva morali v šolo k pouku. Prvi šolski dan je bil zelo prijeten, saj smo učenci spoznali svoje nove učitelje. Po pouku sem vprašala Hadyjo: »No, kaj si mi želela povedati?« Hadya mi je odgovorila: »Okej, poslušaj zdaj to. V sosednji kobilarni je zbežal nek konj. Prosili so mene in mojo družino, da jim ga pomagamo najti! Kako zakon, kajne?« V tistem trenutku me prešine misel, da ne vem, od kod je prišel Lumi, ter pomislim, da bi lahko bil on ta pogrešanec. Zato vprašam Hadyjo: »O, vau! Kakšne barve pa je?« Hadyja mi odgovori: »Mislim, da je bele.« Uf! Postane me še bolj strah. Zdaj sem skoraj prepričana, da je to Lumi. Ampak hkrati bi rada vedela njegovo pravo ime, zato vprašam Hadyjo: »Kako mu je pa ime? Zato da če bom šla v gozd, ga bom lahko klicala.« Hadyja ji je odgovorila: »Žal tega še ne vem, ampak bom vprašala lastnika in ti jutri povem.« Nato sva se morali posloviti, saj je moj avtobus ravno pripeljal.

Ko sem prišla domov, sem bila sama. Moj bratec Krištof je bil še v šoli, očka in mama pa v službi. Hitro sem naredila domačo nalogo ter odhitela ven. Iskala sem Lumija, saj me je zelo skrbelo, da so ga že našli in odpeljali. Misel na to je bila strašna. Ko sem prišla na jaso, ga še ni bilo tam. Vendar je kmalu zatem pridirjal k meni. Očitno sem mu res prirasla k srcu. Šele takrat sem se zavedala lepote te prelepe jase, saj ko je sneg skopnel, se je vse začelo barvati na zeleno. Tudi drevesa so že imela pripravljene popke. Bila sem zelo utrujena, saj sem zgodaj

vstala. Med zimo sem lahko spala, kolikor dolgo sem želela, vendar zdaj ne morem več. Ulegla sem se v mehko travo ter zaprla oči. Sonce me je prijetno grelo. Veter je rahlo pihal, Lumi pa je bil ob meni. Zaspala sem. Ko sem se zbudila, je Lumi ležal ob meni. Spomnila sem se, da je on tisti pogrešanec. Usedla sem se zraven njega ter se naslonila nanj. Zajokala sem! Vedela sem, da mi ga bodo nekega dne vzeli, odpeljali ga bodo! Ko sem se zjokala, sem odšla domov. Še zmeraj ni bilo nikogar. Odšla sem raziskovat, koliko običajno stanejo konji, in ugotovila, da so res zelo dragi. Od tisoč do deset tisoč evrov. Nato pa sem še obiskala spletno stran tiste konjušnice, iz katere naj bi zbežal Lumi. Bila je videti kot normalen jahalni center. Nisem bila prepričana, ali naj verjamem internetu ali pa je to samo slika, ki zavaja ljudi in Hadyjino družino. Pomislila sem, da sem bila morda le preveč iz sebe in sem mislila le na najslabše. Vendar, ne! Vseeno mislim, da je ta kobilarna prevara ter da tam grdo ravnajo s konji. Saj zakaj bi drugače Lumi zbežal?

Naslednji dan v šoli sem pohitela k Hadyji ter jo vprašala, ali že ve, kako je ime tistemu konju. »Ne še, bom danes povprašala,« mi je odgovorila Hadyja. Vendar sem dobila isti odgovor jutri ter pojutrišnjem ter še popojutrišnjem. Hadyja je imela dosti: »Pa zakaj te to tako zelo zanima?!« Nisem vedela, kaj naj ji odgovorim, bila sem v zadregi in začela sem se potiti. »Kaj naj naredim, kaj naj naredim?« Zelo rada bi ji povedala vse o Lumiju, vendar me je bilo zelo strah, da ga bodo ujeli ter odpeljali nazaj v konjušnico. Hadyja je moja najboljša prijateljica, zato sem se odločila, da ji bom vse povedala. Pozorno me je poslušala in se strinjala z mano, da obdrživa skrivnost, dokler ne raziščeva, kaj je narobe s konjušnico, da je Lumi zbežal iz nje, saj kar tako verjetno ne bi. Zmenili sva se, da se to noč dobro naspiva, naslednjo noč pa se bova podali na pot do konjušnice ter jo preiskali.

Zasliši se tiho škripanje hlevskih vrat, ko tiho stopava v hlev, nad katerim piše: »KONJUŠNICA ROSE.« Sliši se samo dihanje konjev ter dveh obiskovalk. Tiho pregledava vse bokse ter konje, vendar se nama zdi vse lepo in prav. V tistem trenutku dobim idejo in rečem Hadyji: »Ali misliš, da naj se vpišem v jahalno šolo ter vidim, če je tu vse v redu?« Hadyja odvrne: »Ne vem, mogoče je to dobra ideja.« Ko pridem domov, očeta zelo lepo prosim, da me prijavi v šolo jahanja Rose. Pogovoril se je še z mamo in bila sem zelo vesela, ko sta mi povedala, da lahko pričnem z urami jahanja. Na drugemu koncu mesta pa Hadyja poskuša zadržati informacijo o Lumiju zase.

Vsak dan, ko sem prišla domov, sem odšla poiskat Lumija. Oče me je večkrat vprašal, kam tako pogosto hodim, jaz pa sem mu odgovorila, da grem na sprehod. Prijateljstvo med mano in Lumijem je raslo. Moja prva ura jahanja je bila že ta četrtek. Na svoji prvi uri jahanja sem se naučila jezdit v koraku, vendar niti približno še ne sama. V naslednjih urah sem se postopoma naučila jezdit v kasu ter samostojno v koraku. Nato pa še celo v galopu. Kmalu sem sama pri sebi ugotovila, da na jahalne ure ne hodim več zaradi preiskave konjušnice Rose, vendar ker mi je jahanje všeč.

Hadyja pa se je ves ta čas trudila Lumija obdržati kot skrivnost, vendar je nekega dne kar bruhnilo iz nje. Staršem je povedala vse. Poklicali so v konjušnico, ki pa je takoj začela iskalo akcijo v bližini jase v gozdu. O tem sem izvedela, ko sem prišla na uro jahanja. Tako sem se že veselila današnje ure, saj bi danes morala začeti skakati čez ovire, ker sem že osvojila vse tri osnovne hode. Ko pa sem izvedela novico, sem takoj stekla v gozd iskat Lumija. Na poti sem srečala par ljudi, ki so me spraševali, če sem videla kakšnega belega konja. Vsem sem hitro odkimala ter stekla naprej. V glavi so se mi bohotile grde, ne, grozne misli: »Lumija so odpeljali

ter ga zaradi pobega poslali v klavnico, mene pa v zapor. Ali pa ne bom smela več jezdit pri njih, Lumija mi bodo pa vzeli. Ne! Ne smem misliti tako.« Stresla sem z glavo ter iskala naprej.

Vsa upehana sem se ustavila ter se usedla na bližnje podrto drevo. In takrat. Lumi! Približa se mi ter izgleda nadvse miren, kljub temu da ga vsi iščejo. Bruhnila sem v jok. »Tako te imam rada, Lumi, zdaj pa te bodo odpeljali. Tega ne morem dopustiti.« »Hitro, misli, hitro,« sem si prigovarjala. Nato pa sploh nisem razmišljala več. Deblo, na katerem sem sedela, sem uporabila za stopničko ter se povzpela na Lumija. Lumi je začuden, ko ga z nogami nežno udarim ob trebuh, vendar se od čudnega dotika umakne ter začne hoditi. »To!« rečem. Z Lumijem odideva skozi gozd čim bolj stran od poti in po sredini gozda, da naju ja ne bi nihče videl. Hodiva eno uro, pa sploh ne veva kam, nato pa iz gozda priteče medved ter zarjovi tako grozno, da kar obnemim. Sploh ne vem, kje sva, čisto sem prestrašena. Lumi pa začne hitro galopirati. Trudim se obdržati na njem, vendar nimam dovolj ravnotežja, da bi jahala tako hitro brez sedla. In potem. Bum! Zdrsnila sem dol. »Ne!« Zakličem: »Lumi, vrni se, drugače te bodo ujeli.« Nato pa se spomnim medveda, hitro splezam na drevo ter začnem kričati: »Na pomoč, medved me lovi!« Medved me je že čakal pod drevesom, da bom prišla dol. Ljudje so me slišali od daleč ter mi kmalu prišli na pomoč. Z glasnim tolčenjem ter kričanjem so odgnali medveda. Splezala sem dol, vsa objokana, malo zaradi strahu, malo pa zaradi Lumija. Prijazni ljudje so me odpeljali domov, saj nisem vedela, kje sploh sem. Starši so me vprašali, zakaj jokam in ali je bilo na uri jahanja tako grozno. Povedala sem jim, da sem pomagala iskati nekega belega konja, ki je zbežal iz konjušnice, vendar me je začel loviti medved in da zato jokam. Globoko v sebi sem vedela, da je to samo napol res.

Zaradi iskalne akcije je bila moja ura jahanja prestavljena na naslednji dan. Ko sem prispela v konjušnico, sem šla takoj pogledat v hlev, če so slučajno že ujeli Lumija. V nekem boksu je stal mali poni, v drugem črn frizijec, še naprej je bila kobila Aiden, ki sem jo ponavadi jahala, še bolj naprej je bil spet nekakšen mešanec med clydesdaletom in sorraio. Vendar za njim ... padla sem v jok, odprla vrata boksa ter konja objela okoli vratu. Bil je Lumi. Zamujala sem na uro jahanja, vendar mi je bilo vseeno. Nato pa me je prišla poiskat učiteljica jahanja Laura. Opazila je, da je Aiden še zmeraj v boksu. Nato pa zasliši jok. Neka časa me samo opazuje, saj je jaz sprva nisem opazila. Nato me vpraša: »Od kje ga pa poznaš?« Hitro se strahoma obrnem. Nato pa padem v še močnejši jok. Laura me najprej lepo pomiri, nato pa ji vse priznam. Od tega, kako sem ga spoznala, pa o najini prvi skupni ježi ter tudi, kako sem ga skrivala. Prva stvar, ki mi jo Laura reče, je, da mu je v resnici ime Snowflake, ampak da ji je ime Lumi bolj všeč in da mu bo tako ime od zdaj naprej. Pove mi tudi, da je čudež, da mi je dovolil, da ga jaham, saj še ni ujahan. Dolgo sva se pogovarjali in Laura je spoznala, da imam res zelo rada tega konja. Nato mi je Laura rekla: »Lumi bo kmalu začel ujahovanje. Kaj pa če bi mi ti pomagala pri tem?« Oh! Objela sem jo ter se ji zahvaljevala: »Hvala, hvala, hvala.« Od takrat naprej sem vsak dan pomagala pri ujahovanju Lumija. Čez tri leta, ko je bil Lumi dokončno ujahan, sem ga jahala tudi na jahalnih urah. Takrat sem že pozabila na vso sovraštvo do konjušnice Rose.

Še eno leto kasneje.

Laura pokliče mojo mamo: »Pozdravljeni, saj smo zmenjeni za jutri kajne? Arya naj pride tako kot ponavadi na ure jahanja, vendar ji ničesar ne povejte! Dobro?« »Dobro,« se sliši z druge strani. Naslednji dan je moj rojstni dan. Ne pričakujem nič posebnega, zato lepo vstanem,

pojem zajtrk ter se odpravim na jahanje. Ko pridem do Konjušnice Rose in odprem vrata hleva, zagledam napis »VSE NAJBOLJŠE.« Tam so bili vsi moji prijatelji, družina ter tudi Laura. Na sredini med njimi pa je stal Lumi z rdečo pentljo okoli vratu. Laura mi v roko položi Lumijeve dokumente ter zašepeta: »Tvoj je.« Jokala sem od sreče. Objela sem Lumija, nato pa še vsakega prijatelja posebej.

Vedela sem, da je Lumi najbolj srečen, ko je svoboden, zato je takrat tudi ušel. Šla sva na sprehod, vendar sem ga samo vodila na tleh, nisem ga jahala. Ustavila sva se na tisti jasi, kjer sem ga spoznala. Snela sem mu oglavko ter mu pustila, da gre. Lumi je nekaj časa še stal ob meni, nato pa zdirjal v gozd. Lahko sem videla, kako Lumi brca od veselja. Naslednji dan sem se vrnila na jaso in glej, prišel je. Zajahala sem ga ter brez opreme jahala po gozdu in galopirala po travniku. Takoj sem uvidela, da me Lumi ne bo več zapustil.

JAN LUKAS WIECZOREK, 6.D: **PRAVLJICA "KAMEN ŽIVLJENJA"**

Pred davnimi časi je v mestu Sakul živel lisjak Išek. Bil je prijazen in tako neustrašen, da so po zgodbi, ki vam jo bom povedal o njem in njegovih prijateljih, zgradili velik marmornat kip. Če smo že pri prijateljih, Išek ima tri najboljše prijatelje, ki so: medved Kokolino, pes Džimi in lisjak Kanadi.

Mesto, v katerem živi Išek, propada zaradi bolezni "kamnitis". Tisti, ki dobi to bolezen, v trenutku okamenijo. Kralja mesta Sakul je strah, da bi se našel ta bolezen in zato hoče po kamen življenja, ki lahko reši mesto, poslati štiri junake. Izmed sto pogumnih živali v mestu bo izbral štiri najpogumnejše, ki bodo odšli po kamen življenja. Vseh sto dobi nalogo, da se morajo prebiti čez zelo zapleten poligon. Ugani, kdo so štirje, ki jim prvim uspe priti do cilja. To so Išek, Kokolino, Džimi in Kanadi!

Zmagovalci se zelo dobro pripravijo na nalogo in se odpravijo na pot na drugi konec sveta, kjer se v kraterju nahaja kamen življenja, ki ga varuje strašni ognjeni zmaj Bazaltaver. Ob odhodu jim kralj maha v slovo. Pot je dolga in naporna, a po štirih mesecih jim uspe priti do vrat nenavadne sobane. Išek hoče odpreti vrata, a so tako mrzla, da mu otrpnejo prsti. Kokolino reče: "Jaz sem polarni medved in sem navajen na mraz, zato bom jaz vstopil skozi ta vrata." Prijatelji mu zaželi srečo in Kokolino odpre vrata ter vstopi. Ledena sobana je tako mrzla, da se v njej komaj diha. Vrata ostanejo odprta, da ga njegovi prijatelji lahko vidijo. Težko je, a Kokolinu se uspe prebiti skozi mraz do izhodnih vrat, v katerih je čaroben ključ. V trenutku, ko obrne ključ v ključavnici, hlad izgine. Prijatelji stečejo za Kokolinom in skupaj odprejo težka vrata ter ... padejo v čisto temo v drugi sobani.

Tokrat se pes Džimi ponudi, da jih bo on rešil iz te sobane. Pravi: "Jaz sem pes in voham trikrat bolje od ostalih. Našel bom pot ven." Vrata pusti odprta, da bi prijatelji kaj videli, a tako ali tako niso nič uzrli. Čez nekaj trenutkov se v sobani prižge luč in prijatelji na drugi strani zagledajo Džimija, ki je obrnil ključ v izhodnih vratih iz druge sobane. Skupaj odprejo ta vrata in pogled jim razkrije zelo dolg in ozek poligon v tretji sobani. Lisjak Kanadi se takoj javi: "Jaz sem najmanjši in najbolj spreten, jaz grem noter!"

Vrata pusti odprta, da ga prijatelji lahko vidijo in smukne noter. Hitro in spretno premaga vse ovire, ki se končajo z dolgo cevjo, skozi katero se mora splaziti do izhodnih vrat. En, dva, tri in Kanadi je že tam. Vzame ključ, ga obrne v ključavnici in v trenutku vse ovire izginejo. Prijatelji se mu hitro pridružijo in skupaj odprejo vrata.

A kaj se skriva za temi vrati? Največja ovira od vseh doslej. Naenkrat zagledajo gromozanski ugasel vulkan z ogromnim kraterjem, iz katerega se sliši besno rjojenje jeznega zmaja Bazaltavra! Za trenutek se zdrznejo in hočejo stopiti nazaj v sobo, a vrata so se za njimi že zaklenila. Ni druge možnosti, morajo iti naprej. Ko priplezajo na vrh vulkana, se Išek odloči, da bo šel on v krater, a prijatelji mu ne pustijo, da gre sam. Če so do sedaj vse počeli skupaj, bo tako tudi ostalo. Skupaj skočijo v krater. Imajo srečo in pristanejo ravno za zmajevim hrbtom. Išek takoj opazi, da zmaj s svojim repom drži kamen življenja, ki je velik kristal, ki se blešči v nebeško modri barvi. Zelo potihoma se priplazi do repa, ampak takrat ga zmaj opazi in besno zarjove. Njegovi prijatelji poskusijo zmaja zamotiti z igranjem na piščali, ki jih imajo s sabo in to jim uspe, saj zmaj pozabi na Iška in hoče z bruhanjem ognja pokončati trojico prijateljev, ki nadležno piskajo na piščali. Išek medtem hitro potegne ven lok in ravno, ko zmaj odpre velikanska usta, da bi bruhnil ogenj proti trojici, Išek dobro nameri in ustrelj. Puščica zmaja zadane naravnost v grlo in pokončan Bazaltaver s treskom pade na tla. Štirje prijatelji so presrečni. Stečejo do bleščečega kamna življenja, ki jih v trenutku teleportira nazaj v središče njihovega mesta Sakul.

Kralj in meščani so presenečeni, ko se tako nenadoma pojavijo v mestu, ampak prijatelji nimajo časa za pojasnjevanje. Skupaj dvignejo kamen življenja visoko v zrak. Kamen zažari in iz njega začne sevati modra svetloba. Vsi okameneli meščani takoj spet oživijo, Išku, Kokolinu, Džimiju in Kanadiju pa kamen da moč nesmrtnosti.

Kralj je tako vesel, da zmagovalcem nad zmajem prepusti svoj prestol in da narediti velik marmornat kip v njihovo čast.

Išek, Kokolino, Džimi in Kanadi še vedno skupaj kraljujejo kot najboljši prijatelji in novi varuhi kamna življenja.

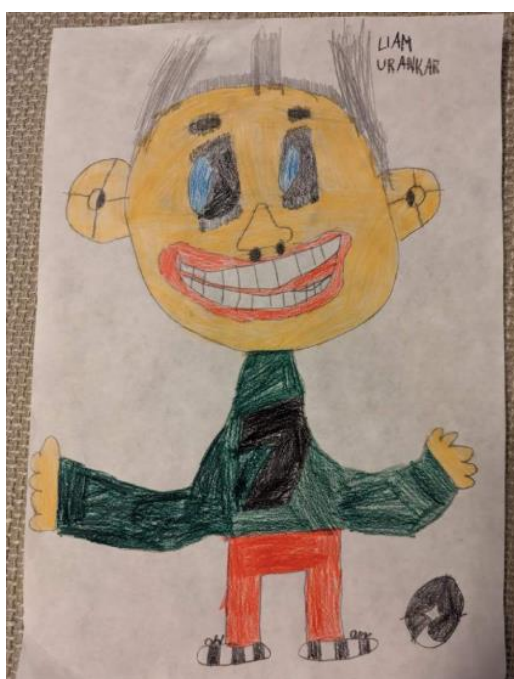
KONEC

LIKOVNI NATEČAJ

1.

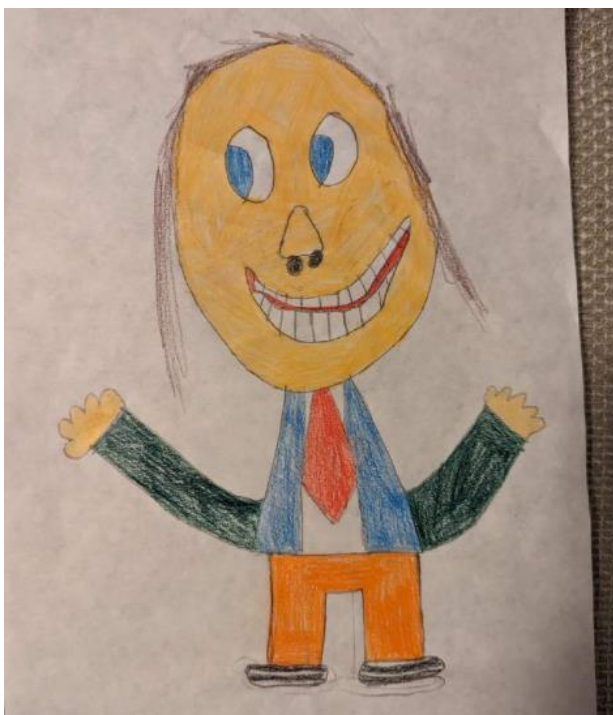
Eseniia Grebeneva, 1.a

2.

Liam Urankar

Liam Urankar

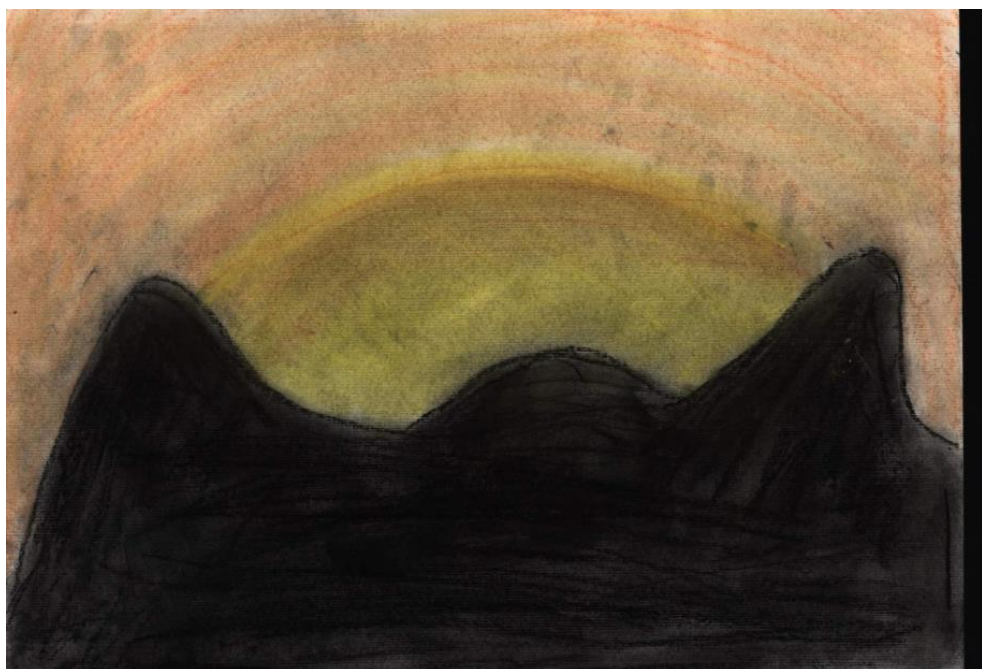
1.

Liza Strojnik, 5.b

2.

Luiza Rakove Kurent, 6.c

Hana
Haložan, 4.c

3.

Lara
Wieczorek, 6.d

Julija
Kranjčević.4,d

Julija Krivic,
5.b

Nejc Lipovž, 5.b

Luiza Rakove
Kurent, 6.c

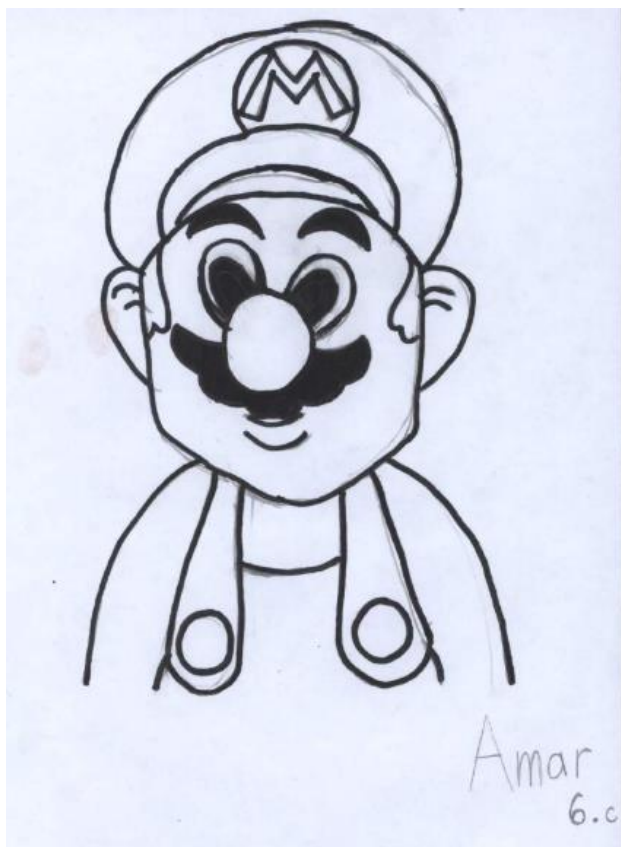
Jan Lucas
Wieczorek, 6.d

Neja Kumše, 6.a

Amar Hamulić, 6.c

Amar Hamulić, 6.c

Julijan Kostadinov, 6.c

Julijan
Kostadinov, 6.c

Galilej Toth, 6.c

Čestitam vsem tekmovalcem, ki so imeli dovolj poguma in so si »drznili« poslati svoj izdelek našim mentorjem oziroma koordinatorjem umetniškega natečaja.

Na tem mestu hkrati čestitam tistim ustvarjalcem, ki so dosegali odlične rezultate tudi na področju plesa, glasbe in ustvarjanja videoanimacij!

BRAVO!

Domišljija in ustvarjalnost v 1. triletju

ZGODBICE O MUCU, KI REŠUJE NAŠ PLANET

2. A

(skrb za živali)

Učenci so zgodbe sestavljali pri uri računalništva.

Deklica in muc v cirkusu

Deklica in muc sta se odpravila v cirkus z namenom rešiti opico, psa, slona, želvo in papigo, ker so jih trpinčili. Prispela sta v circus: "Joj, živali so v kletkah!" Direktor cirkusa se jima je smejal in rekel: "Ne moreta jih rešiti, hahahaha!" Vseeno sta jih rešila.

Jaka Kuntarič

Deklica in muc rešujeta kokoške

Deklica in muc sta se odpravila na Tajsko. Tam kjer kokoši valijo jajca, sta odprla vrata. Direktor je bil zelo jezen. Rešili sta vse kokoške. Doma sta naredili hlevček za kokoške. Muc se je igral s kokoškami. V hlevčku so se kokoške pripravile na spanje. Naslednji dan so vsi jedli kosmiče z mlekom. Šli so na igrišče. Deklica je vse povabila v gostilno. Kokoške so naročile semena, muc in deklica pa dunajski zrezek.

Dan Laznik

Deklica in muc rešujeta koze

Deklica in muc sta šla s kolesom v vas. V vasi sta našla kozjo družino, v kateri sta bila dva mladiča in mati. Ko sta jih videla, so se jima zasmilili, saj so bili privezani na verigo. S kolesom sta se hitro odpeljala domov. Očeta sta prosila, da pride z njima. Rekla sta mu, naj prinese kladivo. Šli so do kozje družine, s kladivom razbili verigo in tako rešili koze.

Bor Novak Gabriel

Deklica in muc rešujeta lisičko

Deklica in muc sta šla v gozd. Srečala sta lovca, ki je ujel mlado lisičko. Šel je domov, da bi jo spekel. Deklica in muc sta prišla, ko je lovec spal. Hitro sta jo rešila iz lonca in skupaj so šli domov. In zdaj je deklica imela še enega ljubljence. Srečno so živeli do konca svojih dni.

Julija Jeran

Deklica in muc rešujeta psa

Deklica in muc sta šla na sprehod. Na sprehodu sta srečala psa, ki ga je tepel mož. Maček se je pognal v moža in ga prevrnil na hrbet. Deklica je odklenila psa. Pes je bil zelo hvaležen. Deklica je vprašala psa, ali želi iti z njo domov. Pes je bil takoj za to. Potem so pes, maček in deklica srečno živeli do konca svojih dni. V teh dneh bodo zagotovo doživeli še veliko pustovščin.

Martin Premelč

Deklica in muc rešujeta psa

Deklica in mucek sta se opravila na hrib. Na hribu sta srečala psa, ki je bil brez hrane in zaprt v ograji. Zraven njega je bil gospod, ki je spal. Ko sta mu hotela vzeti ključ, se je zbudil. Vzel ga je in dal v hišo. Zaklenil je vrata. Šla sta skozi okno. Vzela sta ključ. Odklenila sta psa. Srečno so živeli do konca svojih dni.

Tjaša Šket

Deklica in muc rešujeta ribico

Nekoč, in to leta 2007, je živela deklica, ki je imela rada svojega muca Kokota. Poleti je šla na morje. V morju je videla ribico, zapleteno v mreži. Rešila je ribico. Ribica jo je gledala. Deklica je bila vesela. Mamici je povedala, kaj vse je delala. Ko je mamica izvedela, sta šli na sladoled. Deklica je izbrala jagodo in vaniljo. Ribica je pogrešala deklico.

Mark Virant

Deklica in muc rešujeta želvo

Deklica in mucek sta se odpravila na morje. Na morju sta zagledala ladjo, ki je vrgla mrežo na želvo. Ela je hitro zaplavala in rešila želvo. Želva se jima je zahvalila. V zahvalo jima je podarila školjko. Če srečaš želvo, je to ta želva. Zagotovo ti bo izpolnila vsako željo. Le poizkusi!

Evelin Peternel

Deklica in muc rešujeta želvo

Nekoč je deklica povabila s seboj svojega muca Mrnjava na morje. Deklica je pograbila kolo in sta šla. Ko sta prispela, je deklica pograbila opremo, a muc se ni hotel kopati. Nato je deklica videla v vodi nekaj pisanega. Videla je želvo, zapleteno v mrežo. Deklica se je potopila do nje in jo rešila. Želva je bila neznansko hvaležna. Zahvalila se ji je tako, da jo je deklica lahko jahala.

Lara Krušec

Deklica in muc rešujeta živali v gozdu

Deklica in muc sta se odpravila v gozd. Tam je gorelo. Deklica je poklicala na številko 112. Gasilci so pogasili požar in rešili mucko Miko. Tudi deklica je pomagala. Mucka Mika je šla k veterinarju. Nič ji ni bilo. Deklica in muc sta šla domov. Doma sta pojedla večerjo in šla spat. Naslednji dan sta šla spet ven in videli opečenega medveda. Ostale živali so na žalost poginile. Medvedu sta dala mrzel obkladek. Medved je bil hvaležen. Odšel je v brlog k družini. Bil je vesel.

Andraž Lavrič

Deklica in muca rešujeta želvo

Danes sta se punčka in muca odpravili na morje. Srečali sta želvo, ki je bila zapletena v mrežo. Lovil jo je hudoben gospod, ki je bil oblečen v črno dolgo majico in temno rjave hlače. Punca je rekla: "Nehaj! Zakaj to delaš?" Hudoben gospod je rekel: "Zaradi oklepa, ker so le ti zelo dragi. Punca je rekla: "Ni ti treba biti bogat." Gospod je rekel: "Ampak hočem biti bogat." "Zakaj?" je rekla punca. Gospod je rekel: "Dovolj!" in punca ni več govorila. Skupaj z muco sta rešili želvo in jo spustili nazaj v ocean. Potem sta se še onidve šli kopat.

Evelin Jalovec Manovska

Domišljija nima meja v 3. A

JUNAKA BRONJA IN BOR

Nekega dne je Bor na svojem brlogu srečal Bronjo. Bil je izjemno srečen, da je končno srečal nekoga svoje vrste. Takoj sta se spoprijateljila in mu je Bronja povedala svojo žalostno zgodbo. Bronja je s svojo družino mirno in srečno živela v svojem brlogu. Njihova dolžnost v brlogu je bila, da delajo jezove, ki naj bi zagotavljali, da voda poleti ne presuši in, da ne pride do poplav. Jezove so delali iz prepletov drobnih vej in blata. Naenkrat so se začele dogajati hude stvari. Bobre so začeli loviti zaradi kože, bobrovine in zdravega mesa. Bronja je ostala čisto sama in je bila zelo srečna, da je srečala Bora. Čez nekaj dni se je začelo hudo neurje; deževalo je in deževalo. Veliko mest v naši Sloveniji je bilo poplavljenih in ljudje so ostali brez domov. Nobene rešitve niso našli. Premišljevali so in premišljevali. Naenkrat so se spomnili ekosistemskih inženirjev bobrov in so jih poiskali. Skupaj z Bronjo in Borom jih je ostalo le deset. Ljudje so se šele takrat zavedali, kakšno napako so naredili. Opravičili so se in prosili za pomoč. Bobri so zelo hitro in spretno zgradili, tako močne jezove, da se je poplava ustavila. Ljudje so gledali bobre in se učili. Hiše so bile varne in ljudje srečni. Od takrat sta Bronja in Bor, ter vsi bobri junaki. Ljudje jih imajo zelo radi, jih čuvajo in negujejo ter skrbijo za njihove mladičke.

David Novakov, 3.a

NADALJEVANJE ZGODBE BOBER BOR

Bober Bor in Bronja sta se čez tri tedne zaljubila. Zgradila sta veličasten jez.

Nekega dne se je Bronja odpravila po veje, da bi obnovila jez. Med nabiranjem jo je zgrabila Lisica zvitorepka. Odnese jo je v svoj brlog, ker je želela, da se nekdo igra z njenimi mladiči

Bobra Bora je čez nekaj časa zaskrbelo, ker Bronje dolgo časa ni bilo nazaj. Povprašat je šel vse živali v gozdu, če so jo kje videle. Nazadnje mu je volk Zoban odgovoril, da jo je odnesla lisica.

Bober Bor je šel pogledat do brloga lisičke. Tam je videl tri majhne lisice, ki se igrajo z Bronjo, zraven pa je ležala mama lisica Zvitorepka.

Čez nekaj časa se je stemnilo. Bronja je poskušala pobegniti, ampak je med poskusom pobega prebudila mamo lisico Zvitorepko. V gobcu jo je odnesla nazaj v brlog. Bronja je še celo noč razmišljala kako bi pobegnila. Nazadnje se je le spomnila dobre ideje.

Naslednji dan ob dvanajstih je mama lisica Zvitorepka odšla po hrano. Takrat je Bronja pobegnila. Poslovala se je od treh malih lisičk-Pike, Poke in Pikca.

Ko je prišla do jeza, Bora ni bilo tam. Pogledati je šla k vsem živalim v gozdu in ga nazadnje našla pri medvedu Modiju. Tam je ves zaskrbljen jedel med. ko jo je zagledal, je poskočil od veselja.

Skupaj sta se odpravila do jeza. Tam sta se lovila, igrala skrivalnice in metala kamenje v daljino.

Čez nekaj časa sta se spoprijateljila z tudi z lisico, saj je ta postala gozdna gasilka in je potrebovala varuško za svoje ti male otročiče- Piko, Poko in Pikca. Bober Bor in Bronja sta se tega že zelo veselila, saj so bili vsi trije zelo prikupni.

V gozdu je zavladal mir in vsi so živeli do konca svojih dni.

Aleks Žvelc 3.a

Dogajalnice v šolski knjižnici

Preko Dogajalnic so učenci bolje spoznali knjižnično gradivo, doživeli prijetno bralno izkušnjo in si izposodili gradivo za domov. V okviru Dogajalnic so tako spoznali pravljice Ele Peroci in se mojstrili v pripovedovanju ob ilustracijah, spoznali slovensko ljudsko *Kaj je najlepše, najmočnejše in najdebelejše na zemlji*, se srečali s slikopisi, drug drugemu glasno brali pesmice, pravljice in uganke, spoznali knjige o telesu, se preizkusili v reševanju ugank, spoznali pravljice Marcusa Pfisterja in Erica Carleja.

Učencem sem predstavila stripe, pripravila sem knjižno avdicijo s knjigami s seznama za bralno značko, preko zabavnih nalog so spoznali neznano knjigo in za nekaj trenutkov postali pomočniki v šolski knjižnici. V sodelovanju s Petro Stražar so tretješolci ob Evropskem dnevu jezika spoznali knjige v različnih jezikih in reševali še druge naloge, v decembru uživali ob pripovedovanju pravljice v angleščini in slovenščini, se mojstrili v angleškem besedišču in s pomočjo knjig spoznavali naravo ter lovili pomladni zaklad.

Damijana Medved

Ustvarjalno pisanje

Letos smo v 2. polletju začeli z novim krožkom za tretješolce, in sicer z ustvarjalnim pisanjem, kjer nam je bila v pomoč in navdih knjiga Barbare Baloh in Samante Kobal: *Povej mi zgodbo, ki prinaša veliko dobrih idej za ustvarjalno pisanje*. Tako so udeleženke beležile svoje spomine, pisale zgodbe na podlagi registrskih tablic avtomobilov, šle na domišljjsko potovanje z Možičkom iz nič, ustvarjale nove konce ob zgodbi Giannija Rodarija: *Televizijsko presenečenje*, po Rodarijevi zgodbi *Nebo* opazovale nebo in risale, kako one vidijo nebo.

Ob besedilu Giannija Rodarija *Če dedek ne zna pripovedovati pravljic*, v kateri dedek pomeša vse značilnosti Rdeče kapice pa so napisale svojo »narobe« zgodbo. Nastala so res izvirna besedila – za izhodiščne zgodbe so si izbrale Rdečo kapico, Trnuljčico, Tri prašičke, Anico in zajčka ter Anico in prvo ljubezen – ki jih lahko preberete v nadaljevanju.

Nekoč je živila Zelena kapica. Ne, Rdeča kapica. In botra ji je naročila, naj nese mami čebulo, korenje in čaj. Ne! Mami je naročila, naj nese babici: kruh, potico in vino. Ja, okej, okej. Potem je Rdeča kapica na poti srečala slona. Ne, srečala je volka. Volk jo je vprašal: »Kam greš, Rdeča kapica?« »Končno, dedek, si vsaj eno poved povedal prav.« Dedek je nadaljeval: »K teti grem.« Ne! K babici gre. Kje pa živi tvoja babica? Greš po Sloveniji, nato zaviješ levo, greš v trgovino, si kupiš smuti, greš v Italijo na pogreb, zaviješ desno in tu si. Ne! Ne! Ne! Oh, dedek, kaj pa, če mi ti daš denar, da si grem kupit smuti, ti greš na pogreb tete Lojzi. Prav. Konec.

Julija Bartolovič Zorko, 3. b

Nekoč je živel princ po imenu Trnuljčica. Ko je bil star 10.000 let, je zaspal za ∞ let. Poljubil je princeso in se zbudil. Ni mu bila všeč, zato ji je dal vrtnico. Ona pa mu je rekla: »Ne maram te!« in odvihrala. Takrat so zelo dolgo živeli. Mama in oče svojega sina nista bila vesela. Izgnala sta ga iz kraljestva. Postal je siromak. Noben človek ga ni maral, ker niso vedeli, da je kraljev sin. Zaradi tega je bil zelo žalosten. Preoblekel se je v starčka, ki prodaja krofe iz Rašice. Tako se je pritihotapil na grad. Postal je svinjski pastir. Kralj in kraljica pa tega nista vedela. Vse svoje življenje sta namenila iskanju sina. Nihče več ni bil srečen. Konec.

Eva Pureber, 3. b

Nekoč so živeli trije ptički oziroma prašički. Odločili so se, da bodo šli vsi enako pot oziroma drugo. Izdelovali so si stavbe oziroma čisto male hiške. Ta najmlajši prašiček je izdelal hiško iz kamna oziroma slame in se je šel igrat. Drugi je naredil hišo iz slame oziroma suhih vej in se je šel igrat. Bratca sta se posmehovala. Tretji je delal hiško iz suhih vej oziroma kamna. In je začel govoriti, da ko bo prišel medved oziroma volk, da bo on najbolj zavarovan. Prišel je volk in odpihnil prvo hišico, potem tretjo, oziroma drugo. Tretje ni mogel, šel je čez dimnik, dimnik je bil zažgan. Volk se ni nikoli vrnil. Konček.

Lidija Jalovec Manovska, 3. c

To je Anica Pivnik. Nekega dne je šla v trgovino. Ne v trgovino, ampak na kmetijo k teti Mici. Ko je prišla, je bila zelo vesela in se nič ni bala. Ne, bila je žalostna in bala se je. Teta Mici ji je pokazala gozd in polje. Ne gozd in polje, ampak sobo in hlev. Potem je pred hišo na konju zagledala Bineta. Ne Bineta, ampak Blaža. Potem so se usedli na stole. Ne na stole, ampak na peč. Šli so na polje. Ne na polje, ampak spat. Zvečer jo je zbudila sestrična. Ne zvečer, ampak jutraj. Pojedli so kosilo. Ne kosilo, ampak zajtrk. Šli so delat v gozd. Ne v gozd, ampak na polje. Blaž se je zabil v hišo. Ne v hišo, ampak v drevo. Potem se je skril. Ne, poškodoval je Anico. Potem so prišli starši, jo odpeljali v bolnišnico. Ne v bolnišnico, ampak domov.

Maja Perdih, 3. b

To je Anica Privnik. Ne, Pivnik! Ja no, stara je 8 let. Nekega dne si je zaželela podgano. Ne, zajčka! Potem ji je mama povedala, da ima že psa. Ne, papigo! No, potem je Anica rekla očiju, da želi papigo. Ne, zajčka! Potem je mama videla, da si Mojca želi zajčka. Ne, Anica želi zajčka! Potem je mama rekla, da bo morala narediti stvari namesto nje. Anica je rekla, da tega že ne bo delala. Rekla je da! Naslednji dan je Anica naredila že vse. Ko je to videla teta, ne, ko je to videla mama! No, potem sta šli z mamo v trgovino s hišnimi ljubljenci. Potem sta kupili hrčka. Ne, zajčka! In njegovo hrano. Anica je zajčku dala ime Pipi. Ne, Puhi! Naslednji dan se Puhi ni zbudil. Mama ga je peljala v trgovino. Ne, k veterinarju! Veterinar je rekel, da je umrl. Ko je to povedala Anici, je želela še enega. Ne, ni več hotela imeti zajčka. Dedi, ti pa res ne znaš pripovedovat pravljic. Konec.

Tinkara Nagode, 3. b

Mentorica: Damijana Medved, šolska knjižničarka

Novice iz knjižnice na Črnuški 9

Tudi v šolskem letu 2023/24 so učenci radi obiskovali šolsko knjižnico, v njej brali knjige, delali domače naloge, se učili, igrali družabne igre ali šah. Vsak mesec so težko pričakovali novo **nagradno nalogo** – reševali so križanke, uganke ... vsakokrat smo izžrebali srečnega dobitnika simbolične nagrade.

Za mlajše učence so potekale **pravljичno-ustvarjalne urice**, za starejše učence (7.–9. razred), ki so navdušeni bralci, pa letos prvič **bralni klub**. Na treh srečanjih smo se ob čaju in piškotih v prijetnem vzdušju pogovarjali o prebranih knjigah. Enkrat smo povabili tudi učitelje. Bilo je zabavno in upamo, da bomo s tem nadaljevali tudi prihodnje šolsko leto, če bo dovolj zanimanja.

Bralni klub

Nadaljevali smo s projektom **Medgeneracijsko branje**, ki poteka v okviru društva Bralna značka. Starejši učenci so brali učencem 1. triletja, po branju pa smo se o prebranih zgodbah pogovarjali in tudi ustvarjali.

Medgeneracijsko branje

V mesecu oktobru smo obeležili **mednarodni mesec šolskih knjižnic**. Izdelovali smo knjižne kazalke, ki smo jih izmenjali z učenci OŠ Škofja Loka – Mesto.

Knjižne kazalke

V mesecu marcu nas je obiskala pesnica, pisateljica, pripovedovalka in raziskovalka pripovednega izročila **Anja Štefan**. Mlajšim učencem je pripovedovala pravljice in deklamirala pesmice, starejšim pa pripovedovala zgodbe z različnih koncev sveta. Vsi smo jo z navdušenjem poslušali.

Anja Štefan

Noč knjige

Šolska knjižnica je bila v tem letu vključena v projekt **Noč knjige**, ki ga je za četrtošolce izvedla učiteljica Maja Anžič.

Tekmovali smo v 54. sezoni **Vesele šole**.

Ema P., Sara O., Luiza R. K., Brom V. L., Zoja K. in Elena T. so osvojili **bronasto priznanje** na šolskem tekmovanju in se uvrstili na državno tekmovanje, ki je potekalo na OŠ Ledina.

Luiza, Brom in Zoja so na državnem tekmovanju osvojili **srebrno priznanje**.

V šolskem letu 2023/24 je že 18. leto potekal projekt **Rastem s knjigo** za vse sedmošolce. To je nacionalni projekt spodbujanja bralne kulture, ki ga izvaja Javna agencija za knjigo RS. Z njim skušajo osnovnošolce motivirati za branje mladinskega leposlovja slovenskih avtorjev ter jih spodbuditi k obiskovanju splošnih knjižnic.

Obiskali smo Mestno knjižnico Ljubljana, enoto Črnuče, in dobili v dar knjigo *Modri otok* slovenske avtorice Irene Androjna, založba Mladinska knjiga.

Zapisala Mateja Miljković, knjižničarka na Črnuški 9

Domišljija in ustvarjalnost in v 2. triletju

NOČ KNJIGE, 23. 4. 2024

V torek, 23. 4. 2024, so bili učenci 4. razredov povabljeni na Noč knjige. Ob 19. uri smo se zbrali v mali telovadnici, se pozdravili in pogovorili o pomenu branja. Prebrali smo knjigi *Jabolka gospoda Peabodyja* in *Nežni velikan* ter skozi pogovor in igro spoznavali predsodke in moč besede. Zabavno je bilo tudi iskanje besed, iz katerih smo sestavili zanimive zgodbe. Spanje v šoli je bilo posebno doživetje, čeprav je bila za marsikoga noč manj udobna in prespana kot doma. Imeli smo se fantastično.

Kaj o Noči knjige pravijo četrtošolci?

Počutil sem se zabavno, srečno, prebrisana, dobro in varno. Brali smo pravljice in iskali lončka. Na žalost nobenega nisem našel. Zelo dobro sem jedel. Lanin oče je spekel princeske, ki so bile zelo dobre. Všeč mi je bilo, ker sem spal v šolo. Zame je bila to nova dogodivščina.

Matej Bojić

Zelo mi je bilo všeč, ko smo brali knjige, jedli večerjo in zajtrk ter šli spat. Bila je moja najboljša noč, kar sem jih kdaj doživel.

Izak Marušič

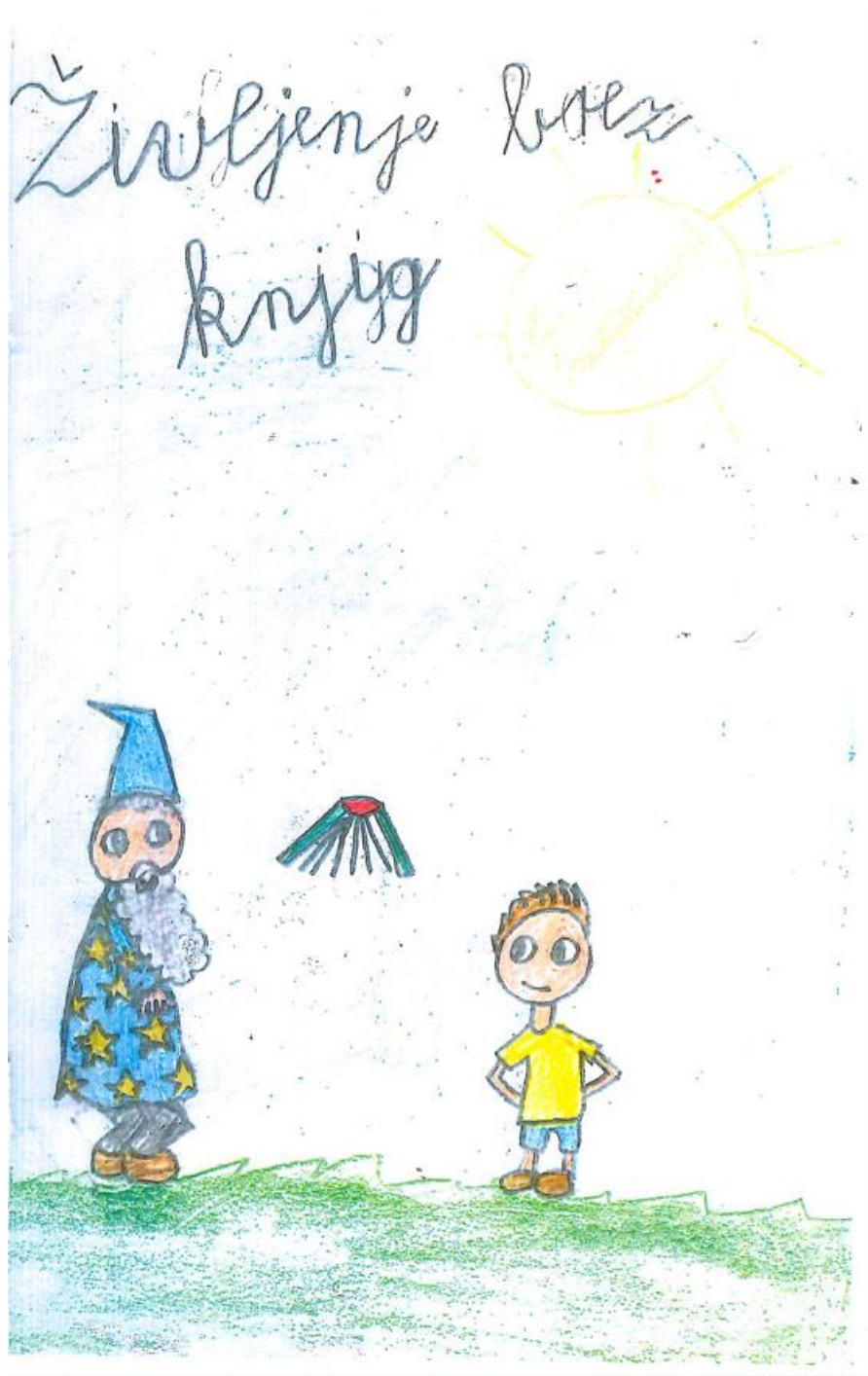
Imeli smo zelo pester večer. Če bi bilo mogoče, bi se Noči knjige udeležila ponovno.

Klara Klančnik

Pred vami je ustvarjalno in zanimivo razmišljanje učenke Ele Siuka iz 4. d o tem, kaj bi se zgodilo, če ne bi imeli knjig ...

Nekoč je živel
čarovnik, ki je mislil,
da so vsi ljudje do
njega hudobni.

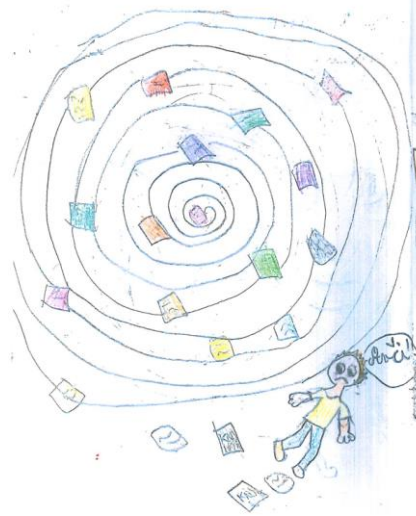
Ljudje je dejal,
če ne boste prijazni,
vam bom vzel tisto
kar je najdragocenejše.

Glahaha, kar day,
hahaha!

Čimčimbim,
vse knjige in znanje
izgine, naj odide!

Deček Mark je vedel, da so knjige
najdragocenejše.

Če bodo
izginile knjige,
bo izginito
vse znanje

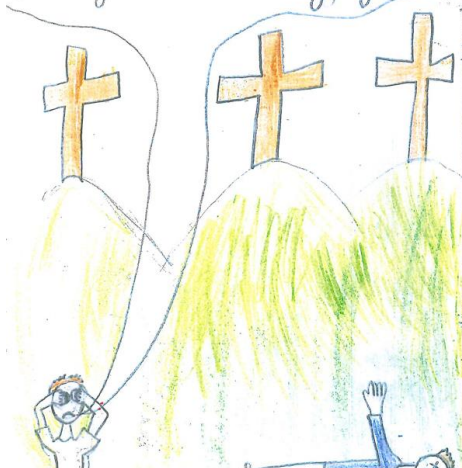
Oj, mostovi se podirajo,
ker ni znanja o
gradnji!

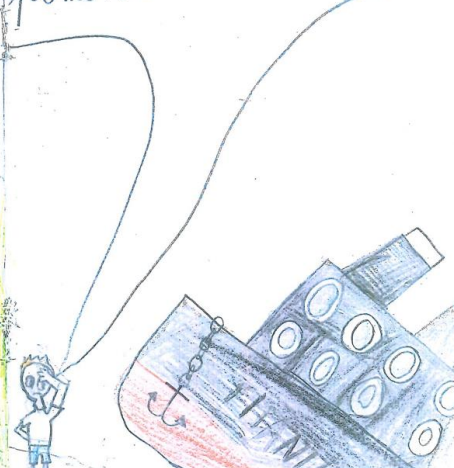
Oj, škodljivci napadajo
poljščine, ker ni znanja o
poljedelstvu!

Ljudje umirajo, ker ni
znanja o reševanju.

Ladje se potapljajo,
ker ni znanja o
pomorstvu.

Letala so strmogavila
in rušila, ker ni bilo znanja
o letalstvu.

Deček razmišlja o
krtvi.

Moram do čarownika, Urže pot pod noge in
da ga prosim, da se odpravi do gradu in
vrne vse knjige, pa četudi
bom v nevarnosti.

Tok tok, je kdo
doma?

Dobro dan oprastite
ali je morda gospod
čarownik doma?

Uooo, nihče se
ni bil tako prijazen
do mene.

Kar naprej mladi
gospodič. Ker si tako
prijazen, ti uresničim željo.

Kaj želiš? Zlato,
diamante ali denar?

Želim le svetu priniti
knjige in znanje.

Rečeno, storjeno.

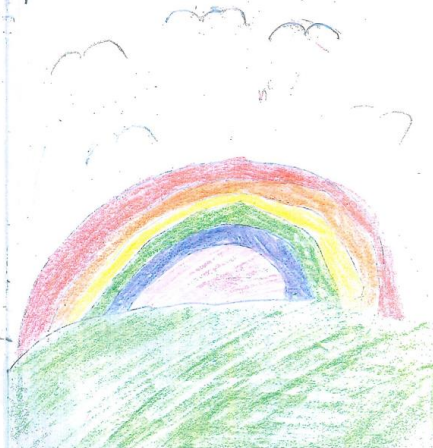

Izkrena
hvala
gospod.

Hvala ti
fantič,
da ponovno
verjamem, da so
ljudje lahko
prijazni.

In tako je svet
ponovno postal lep.

KONEC!

Avtorica in ilustratorka: Ela Siuka, 4. d

Kaj 4. b čaka med počitnicami?

Učence 4. b razreda čakajo med prihajajočimi počitnicami same lepe in nepozabne stvari!

Med počitnicami se bom kopala v bazenu, odpotovala bom na Portugalsko in na Hrvaško. Te počitnice res komaj čakam, da se spočijem!

Brina D.

Počival bom in igral igrice, kolikor mi bodo starši dovolili.

Lovro D.

Šla bom na morje in k prijateljem. Pa tudi k dediju in babi. Z njimi se bom veliko pogovarjala in družila.

Julija B.

Med počitnicami grem na Hrvaško na otok Vir. Bom tudi pri očiju in se bom veselila s stricem, tetami, sestričnami in seveda najbolj - s sestrico.

Nena K.

Dva dni po koncu šole grem v Turčijo, kasneje še na Pag. Poleti imam pa tudi rojstni dan. Zabavno bo!

Neža A. S.

Med počitnicami bom šla plavat v hrvaško morje. V tem času bom imela tudi veliko piknikov.

Iva B.

Za te počitnice si želim, da bi nam bilo na Sardiniji zelo lepo!

Vita K.

Šla bom na morje. Dosti bom lenarila. Igrala bom Roblox.

Ava G.

Šel bom na Tenerife. Obiskal bom tudi strica in igral igrice.

Aljaž P.

Letos gremo na Hrvaško. Pričakujem, da bo topla voda, da se ne poškodujem, da grem velikokrat na sladoled in v trgovine, da vidim mojo sestrično in da se igram s svojim kužkom.

Ema B.

Kopala se bom v morju in na bazenu. Šla bom k babi in dediju. Igrala se bom s prijateljicami v naravi, na svežem zraku.

Mila Č.

Šla bom z Vito na Sardinijo. Obiskala bom babico in dedka ter šla na morje.

Nina M.

Gremo v Bosno. Tam bom obiskala sorodnike. Videla bom tudi znamenitosti Bosne.

Alina Đ.

Med počitnicami se bom igrala z mojo sosedo in bom zelo dolgo budna.

Lara K.

Veliko bom na morju. Igral bom igrice in se družil s prijatelji. Upam, da spoznam še kakšnega novega prijatelja!

Brin B.

Gremo na morje. Lahko bom pa tudi trenirala gimnastiko na vrtu...

Verjetno se bom naučila veliko novih plesov.

Frančiška K.

Aleksej Pečnik, 9. e

Po dolgih in brezskrbnih počitnicah pa pride na vrsto

5. razred!

Kakšna pa so naša pričakovanja glede tega?

Želim si dobrega učitelja. Pa da se bomo veliko novega naučili. In da bomo imeli dobro hrano.

Julia K.

Ker sem malo časa v Sloveniji, se bom veliko učil slovenščine in se veliko ukvarjal tudi s športom.

Evgenij I.

Želim si, da bi bila učiteljica prijazna in da bi bili prijazni tudi vsi sošolci ter da bi se dobro razumeli.

Erik D.

Želim si čim več dobrih ocen!

Pavel R.

Takrat bom starejši in upam, da bom spoznal druge učence ter se veliko ukvarjal z računalnikom, ki mi krajša čas.

Tim F.

Želim si, da bom v razredu skupaj s Timom in da bo čim manj domačih nalog.

David R.

V 5. razredu se bom zabavala in se tudi veliko učila. Ukvarjala se bom tudi s plesom, ki me res zelo veseli!

Nely M.

Želim si, da bodo odnosi med sošolci prijetni in da ne bo kakšnih prepиров. V razredu si želim biti s prijateljico Brino, ker se veliko druživa.

Naja V.

Domišljija nima meja v 5. razredu

5. d – Brina, Lila, Evelin

PRIJATELJI

Prijatelji so kot zaklad,
Radi se imamo
In radi skupaj se igramo.
Jok razume samo pravi prijatelj.
A če slučajno prijatelja zgubiš,
Tega nikoli nazaj ne dobiš.
Enega pravega prijatelja si pridobiš,
Le tega obdržiš.
Jasno naj ti bo:
Imej prijatelja rad kot zlato!

Brina Urbančič, 5. d

Mala morska deklica

Sem mala morska deklica,
na dnu morja živim.
Nisem mala morska prestica,
vsaj tako si govorim.

Zdaj petnajst let imam,
lahko se dvignem nad gladino morja.
Gor zagledam princa,
z njim bi plesat šla.

Ko pridem gor na zrak,
namesto plesa je obrat.
Ker princ se z drugo poroči,
v morsko peno mene uroči.

Mala morska deklica se je nekega dne usedla na kavč iz morske trave in vklopila televizijo. Gledala je oddajo 24 morskočloveškihur. Poročali so o brodolomu. Prikazovali so nesrečnega princa, ki se je komaj rešil. V lepega princa se je zaljubila kar med ogledom TV oddaje. Zelo si je želela, da bi ga spoznala. Vendar to ni bilo mogoče, saj ona živi v vodi, v kraljestvu na dnu morja, prelepi princ pa na kopnem.

Začela je spremljati njegove Tik Tok posnetke. Vedno bolj ga je ljubila. Spomnila se je, da imajo v morskem svetu čarovnico, ki bi ji lahko pomagala. Takoj je vzela telefon in ji poslala SMS za termin obiska. Ko je čarovnica videla SMS, ji je v hipu poslala odgovor in sporočila kraj srečanja. Mala morska deklica je prvič slišala za Samotno mesto na dnu morja. Ko se je odpravila k čarovnici, je bilo res tako samotno, tiho, da niti morskega kamna ni bilo opaziti. Bilo je zelo temno, zato si je na telefonu vklopila luč. Ko je končno prišla k čarovnici, ji je ta brž predlagala rešitev. Morska deklica bo dobila noge namesto plavuti. Vsak korak jo bo zelo bolel, ko bo stopala po trdnih tleh, kot bi stopala po ostrem rezilu. Čarovnica je v zameno zahtevala dekličin prelepi glas. Mala morska deklica je razmišljala, ali bi to naredila ali ne bi. Potem se je pogumno odločila in čarovnici darovala svoj glas. Čarovnica ji je še povedala: »Ustvarila sem ti najdražji napoj v morskem kraljestvu. Ko boš prišla na kopno, se ti bo rep odtrgal in dobila boš noge.« Mala morska deklica je vzela napoj in odšla iz Samotnega mesta. Nato ji je na telefonu zmanjkalo baterije. Ničesar več ni videla, bilo je grozno. Zaplavala je navzgor, nad morsko gladino in tam je od daleč zagledala prinčev grad. Še hitreje je zaplavala proti gradu, saj je želela čim preje objeti svojega princa.

Ko je priplavala do gradu, je skočila na kamenito obalo. Obstopili so jo grajski služabniki, ki so čuvali grad. Takrat so zadnjič videli morsko deklico. Naslednji dan so objavili novico na TV 24 morskočloveškihur o nenavadni deklici. Še danes nihče ne ve, kaj se je takrat zgodilo z malo morsko deklico. Njene sestre pa še vedno žalujejo za njo. Zdi se jim, da jih pozdravlja z neba kot zračna vila.

(Knjiga, ki spremeni eno življenje in na koncu cel svet)

Ta zgodba se dogaja okoli 16. stoletja. V časih, ko so še zažigali "čarovnice". Govori pa o tem, kako je Isaac Newton razvil svoje tri Newtonove zakone, ki so še danes eden največjih vzponov fizike.

Isaac Newton je bil vztrajen in učen mož, ki je bil po karakterju miren in razumen. Opišemo ga lahko le s to kratko povedjo. Imel otroka Isaaca mlajšega in ženo Hanne. A k njima se vrnemo malo pozneje. Issac je ravno stal v svoji delovni sobi. To je bil majhen prostor z oknom, mizo in precej predali ter omarami. Ni bil razkošen, ampak Isaacu je bil všeč. Ni imel kičastih motenj, zato je bil vedno skoncentriran. Gledal je v eno od svojih prepovedanih knjig. Ja, prav ste prebrali. Knjige so bile zasežene, ker njihov kralj ni hotel, da ljudstvo izve, v kakšnih razmerah živijo. Saj bi ti lahko zanetili upor. Kmalu je ugotovil, da v tej knjigi ne bo našel ničesar res zanimivega. V jezi jo je napol vrgel na polico, da se je ta stresla. Nato je sedel v svoj usnjeni naslonjač, zrl v popisano tablo in se tiho jezil na Williama Smitha. Ta je ravno včeraj objavil novo odkritje. A je le lepo zapisal neko dejstvo, ki so ga tiho že vsi poznali. Za to pa dobil prav lepo vsoto. Sploh pa tudi ni maral tega človeka. Bil je pohlepen ter vedno je mislil, da ima prav. A ravno ko je bil sredi najbolj jeznih misli, je zaslišal smeh, brezskrben smeh njegovega otroka. To ga je hitro pomirilo. Kmalu zatem je v njegovo majhno pisarno prihitel Isaac Newton mlajši in rekel: "Oče, pomagaj mi z nalogo iz matematike." "Ne zdaj sin," mu je odgovoril Isaac starejši, "a zapomni si to, matematika je logična." Sin je razmišljujoč o očetovih besedah odšel. V njih ni videl višjega pomena, kot ga je videl Isaac. Med odhodom je ponesreči ruknil omaro ter za sabo zaprl vrata. Omara se je od sunka stresla in knjiga, ki jo je Issac v jezi le odvrnil na omaro, je padla z nje. Naravnost na glavo Issacu Newtonu, ki tresljaja sploh ni opazil. Knjiga je bila precej težka, zato se je Isaac rahlo omotičen sesedel v svoj naslonjač. Tako knjiga kot prihajajoča misel sta ga presenetili kot strela na jasno nebo. **In takrat se mu je posvetilo.** Končno je razumel. Že leta se je namreč ukvarjal z enačbami težnosti in energije. A jih ni nikoli zares razumel. Presenečen je bil, kako veliko lahko vidiš le v eni knjigi, ki pade z omare (v njej so prikazani vsi slavni Newtonovi zakoni). Tudi brez njenih črk. Hitro je ugotovil, da mora svoje odkritje deliti z javnostjo. A Isaac se tega ni spomnil zaradi slave in denarja, ampak za znanje ljudi in za pomoč svetovni fiziki. Cel večer je porabil za razmišljanje o treh zakonih fizike, kot je poimenoval svoje novo odkritje. Hitro se je zavedal, kako pomembno v resnici je.

Žena ga je okoli devete ure zmotila in mu prinesla večerjo. "Zakaj ne prideš večerjat z nama?" ga je še vprašala. "Pred velikim odkritjem sem. Naslednja dva dni me ne moti," je še rekel. Žena ga je očitajoče pogledala, češ "vsak drug dan si pred velikim odkritjem", nato pa zaprla vrata. A tokrat to ni bilo le prenačljeno vznemirjenje. Tokrat je bilo hudo pomembno. In res. Naslednja dva dneva je v celoti razvijal svoje Newtonove zakone. Nemalokrat si je pomagal z umi znanstvenikov, ki so bili zapisani v njegovih debelih knjigah. Ko česa ni znal rešiti in ga je

to ujezilo, je odšel na sprehod do jezera Whoolstorpe. Tam se je usedel in zamišljen gledal v valujočo gladino. Ta kraj ga je vedno pomiril. Sem je hodil že od osmega leta. Drugega dne okoli desetih zvečer pa je ves ponosen oznanil: "Končal sem. Jutri se bom odpravil na grad, dal svoje zakone v pregled in jih uradno oznanil." Odšel je v posteljo, poln lepih misli na komentarje o njegov teoriji. Privoščil si je dolg spanec, saj je zadnji noči le malo spal.

Takoj zjutraj, še preden sta se zbudila Hanne in Isaac mlajši, pa je pripravil konja, lahko popotnico in zapiske ter se odpravil h kraljevim izpraševalcem. Ti naj bi odobrili njegovo teorijo. V okoli uri sproščene ježe je prišel do mogočnega gradu, ki je ležal na majhnem griču. Mogočen je izgledal le od daleč. Bolj ko je prišel bližje, bolj so bili vidni sledovi časa in pomanjkanja denarja. Imel je obzidje, a ne obrambnega jarka. Strelne line niso bile več prave kvadratne oblike, vrata pa so še vedno imela luknje, zadane v preteklih strelskih napadih. Stražarju pri vratih je javil svoj namen. V teh krajih ni bilo veliko nevarnosti, zato sta ga po dveh leno zastavljenih vprašanjih hitro spustila za obzidje. Ko je prišel v grad, je še nekaj minut ostal na grajskem dvorišču, da se je pomiril, nato pa vstopil v stavbo. Odšel je naravnost do sobe kraljevih izpraševalcev. Ni ga zanimala nobena umetnina ali cenjena poslikava. Ko je prišel do sobe, se je usedel na lepo izklesano klop pred vrati in čakal. Ni čakal dolgo, ampak Isaacu so se minute zdele kot ure.

Končno sta ga dva stražarja spustila v sobo, sama pa ostala zunaj. Prostor je imel mizo s stoli, postavljenimi z obeh strani, nekaj omar in predalnikov, osvetljevale pa so jo lanterne. Izpraševalec je že sedel za mizo. Najprej sta se vljudno pozdravila, nato pa mu je izpraševalec pomignil k stolu. Prvo vprašanje, ki mu ga je zastavil bolj iz protokola ne pa iz potrebe, se je glasilo: "Kako si dobil idejo za," možakar si je popravil očala ter dejal, "tri zakone fizike." To vprašanje za Isaaca v trenutku živčnosti ni bilo pravo ali sploh primerno. Zgodbo je dr. Newton, kot so ga klicali tam, začel kar na začetku večera, a je hitro prišel na trenutek s knjigo, ki mu je spremenila pogled na svet. Ta dogodek je opisal z največjo natančnostjo, ki je ne bi premogel niti največji pisatelj. A takrat se je poslušalec namrščil ter na glas zaklical: "Stražaaa!" Vojaka, ki sta stala pred vrati, sta sunkovito odprla vrata in sledila preiskovalčevemu prstu, ki je kazal na Isaaca Newtona. V dveh korakih sta bila že pri njem in ga trdo zgrabila v prijem. Isaac je bil po teh dogodkih, ki so se zgodili v trenutku, sprva zmeden. A je hitro ugotovil, kje je naredil napako. Takrat je njegovo vsakdanjo mirnost zamenjal oster bes. Najprej nase, ker se je izdal, nato pa na ljudi, ki so ga brez pravega razloga vklenili. Še vedno pa je bil tam mirni in razumni Isaac. In ta je razumel, da sta tako stražarja kot izpraševalec le opravljali svojo nalogo.

Stražarja sta ga peljala ven iz sobe na hodnik naravnost v bivšo vinsko klet, ki je zdaj služila kot grajska ječa. Ni jima poskusil pobegniti. Kot prvo ni imel nobene možnosti, kot drugo pa mu življenje, kjer bi ga vsak sleherni dan iskali, ni bilo všeč. Ko sta ga vrgla v sobo, se je skoraj spačil od smradu. Bila je brez oken. Imela je le staro, že na pol strohnelo klop. Vsak centimeter sobe pa je prekrivala umazanija. Na kratko, nad celico ni bil navdušen. Tam je sedel in razmišljujoč o vseh mogočih razpletih čakal okoli tri ure. Premlel je vsako možnost, ampak ni videl luči na

koncu hodnika, kot se reče. Čas mu je mineval grozno počasi. Če so bile prej minute dolge kot ure, so zdaj sekunde zasedle mesto minut.

Končno sta do njega prišla stražarja. Povedala sta mu, da bo kmalu čas za sojenje, nato pa sta do njega pustila sina in ženo. Imeli so le nekaj minut, zato jima je Issac kar se da hitro obrazložil situacijo. Njegovo razlago je nekajkrat zmotil čustveno obarvan vzdih, ampak se ni ustavljal. Po razlagi so vsi, vključno z Isaacom mlajšim, vedeli, da je zaporna kazen zelo možna oziroma najverjetnejša. Isaac se je zato počasi in ganljivo poslovil od žene. Sinu pa je z največjo nujo v glasu dejal: "Odjezdi do doma in vzemi vse moje raziskave ter jih skrij. Uči se in ko boš starejši, objavi mojo teorijo. A pohiti, da kdo ne objavi teorije pred tabo. Denar ni najpomembnejši, a brez njega ne prideš daleč. Si razumel?" Sin je odločno pokimal. Isaac ga je še poljubil na čelo, nato pa ju je stražar pospremil ven iz kletnega zapora.

Zaprti izumitelj je celo uro porabil za razmišljanje o argumentih, s katerimi bi lahko prepričal sodnika proti svoji obsodbi. Ves ta čas pa je v njem vladala napetost. Ni vedel, če bo fant dovolj hiter, da bo prišel pred vojaki. Lahko je le upal in si želel. In to tudi je. Sojenje še zdaleč ni napočilo čez eno uro, ampak čez več kot uro in pol. To je Isaacu starejšemu dalo upanje, da je sinu uspelo.

Ko je končno napočilo sojenje, sta ga stražarja odpeljala v veliko in zanemarjeno sobo grajskega sodišča. Imela je le nekaj majhnih oken, zato je bila večinoma osvetljena z lanternami. V ospredju sobe je bila dolga miza s trenutno dvema sodnikoma in govornica. Zadaj pa je stalo nekaj starih klopi. Te so bile podobno oblikovane in razporejene kakor v cerkvi. V sobi ni bilo veliko ljudi. Samo nekaj bližnjih znanstvenikov, njegova žena in Isaac mlajši. Slednja sta izgledala prestrašena, sedela pa sta na desni strani govornice. To se mu je zdelo nekam nenavadno. A je bil na sodišču prvič, zato ni točno vedel, kako stvari potekajo. Fant mu je kratko pokimal. To je Isaac razumel kot znak, da je naloga opravljena. Usedel se je za govornico. Takoj zatem pa je sodnik začel: "Pozdravljeni. Danes smo se zbrali zaradi tožbe proti Isaacu Newtonu starejšemu, Isaacu Newtonu mlajšemu in Hanne Newton. Vsi so obsojeni zaporne kazni." Hotel je nadaljevati, a ga je prekinil Isaacov glasni vzdih presenečenja. Starejši Newton se je pomiril, nato pa spet mirno rekel: "Knjige so bile moje. Samo jaz bi moral biti obsojen." "Razumem vašo skrb, dr. Newton. Ne verjamem pa, da ste pred svojima družinskima članoma skrivali svojo obsežno in seveda nezakonito zbirko. Poleg tega so na vašem domu že zasegli prepovedano gradivo in mi sporočili, da ni bilo pretirano skrito." To je sodnik povedal spoštljivo, a brez popuščanja. Isaac sprva ni vedel, kaj naj stori. Sodnik je imel pravico, da stori, kar si je zamislil. Narobe ni ravnal on, ampak oseba, ki je postavila te zakone. Začel je razmišljati. Ovrigel je kar nekaj idej. Nekatere so bile neizvedljive, druge pa nasprotovale njegovim načelom, brez katerih nima več smisla živeti. Prišel je do ideje, ki jo je takoj zavrgel. A bolj kot je tuhtal, bolj se mu je zdela neizbežna.

Sodnik je bil že močno nestrpen. Rekel je: "Torej, če ni nobene pritožbe ..." Ampak Isaac Newton se je zbudil iz transa: "Dragi sodnik, čemu je namenjena kazen?" Vsak v dvorani je vedel, da ima nekaj za bregom. Sodnik se je namrščil, a vseeno odgovoril na vprašanje: "Kazen

kaznuje storilca, da bi ta vedel, da tega ne bi smel storiti in da tega ne bo ponovil. Vse druge pa opozarja, da dejanja ne ponovijo.” “Obesite me!” je odločno rekel Isaac, “njiju pa pustite,” je še dodal in pokazal proti drugi klopi za obsojene. Hanne je prestrašeno vzdihnila, Isaac mlajši pa je zaihtel. Stranski sodnik se je prvič oglasil: “Vaša prošnja je skrajno zanimiva, dr. Newton. Dajte nama nekaj minut.” Odšla sta v ozadje sobe in se potihoma pomenkovala. Sin in žena sta Isaaca gledala z žalostnimi in obtožujočimi pogledi. A v sebi je sam vedel, da je storil pravo stvar. Sodnika sta se vrnila na svoja stola in glavni sodnik je spet spregovoril: “Dr. Newton, vaš predlog je v skladu z mojo definicijo in zakonikom, zato je bil sprejet. S tem zaključujem sojenje. Kraj in čas usmrtitve bo naknadno sporočen.” Temu sta sledila dva udarca s kladivom. Primer je uradno zaprt. Hanne mu je namenila še zadnji žalostno obtožujoči pogled. A tokrat je bil sprijaznjen z usodo. Isaac mlajši pa se ni dal tako lahko. IhTEL je in se upiral stražarjem, ki so ga pospremili iz dvorane. A obtoženi ga je lahko spremljal le kratek čas, saj so ga hitro premestili v celico. Bila je boljša kot prejšnja, ampak vseeno ne pretirano udobna. Imela je pograd, podložen z malo perja, grobo narejen stol in mizo. Osvetljevalo jo je celo majhno okno blizu stropa. Isaac je bil v celici sam. To mu je bilo všeč, ker je lahko v miru razmišljal. Ulegel se je na posteljo kar glede na “mehkobo” postelje in razmišljal o svojem življenju od začetka do konca.

Na nekatere stvari je bil ponosen, nekatere je obžaloval. V zgodnjih nočnih urah pa je zaspal s prepričanjem, da svoje zadnje prošnje ne bi nikoli obžaloval in bi jo spet in spet ponovil. Zjutraj se je zgodaj zbudil, ker je hitro tudi zaspal. Zdaj ni več razmišljal o svojem, ampak o življenju svoje žene in najbolj svojega sina. Ne, kar se jima je že zgodilo, ampak kaj se šele bo. Upal je, da bo sinu uspelo objaviti njegovo teorijo ter z njo postati ugleden znanstvenik. Isaac mlajši je vedno hotel po njegovih stopinjah. Zdaj je imel najboljše možnosti, da mu to tudi uspe. Isaac si ni mogel kaj, da si ne bi priznal, da je že narejena teorija precej dobra zapuščina.

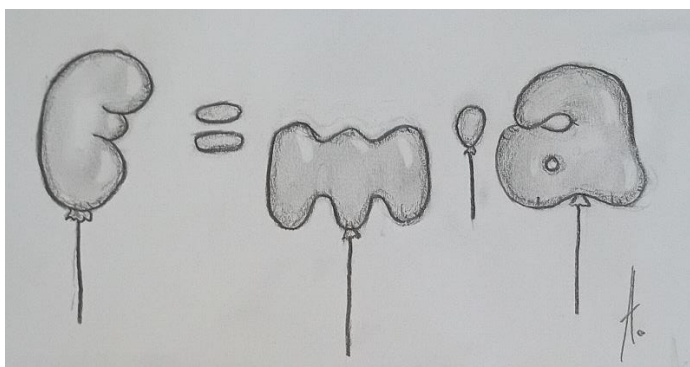
Stražar mu je po okoli dveh urah takega razmišljanja prinesel zajtrk. Ni bil pretirano okusen, ampak Isaac ga je jedel z največjo slastjo, saj je vedel, da je najverjetneje zadnji. Ko je pojedel, so ga pustili še nekaj minut, nato pa sta prišla stražarja. Odvedla sta ga po dolgem hodniku naprej, naravnost do dvorišča, ki je še vedno ležalo med zidovi gradu. Ravno preden so stopili čez vrata, sta jim pot prekrižala Isaacova žena in sin. Stražarja sta mu ob njuni bližnji prisotnosti dala nekaj trenutkov. Isaac se jima je opravičil. Onadva pa sta ga najprej obtožila, češ kako mora storiti kaj takega, a na koncu sta se mu zahvalila. Objel je najprej ženo, nato pa še sina. Ta mu je zašepetal, da se bo močno učil. Temu se je Isaac nasmehnil in rekel: “Vem, da se boš. Pomni pa tudi, da v življenju ni pomembna le učenost.”

Za tem pa so ga stražarji že odvedli na dvorišče, kjer je stal oder, na njem pa vislice. Gledat ga je prišlo nekaj prijateljev in dobrih znancev. Izvrševalec s črno kapuco je že stal na odru in čakal na znak. Zraven pa je stal še en človek, ki je bil lepše urejen. Ta človek je začel brati: “Zbrali smo se, da izvršimo kazen, ki jo je zahtevalo sodišče. Obtoženi Isaac Newton starejši je kriv hranitve prepovedanega gradiva, zato je obsojen na visenje. Dr. Newton, ali imate kakšne zadnje besede?” Isaac je za trenutek pomislil, nato pa je ves ponosen in uraden dejal: “Knjige

so napisane od rok največjih umov. Uničene so bile od največjih ... hmm. Težko je najti besedo za to." Isaac Newton je kot vedno do zdaj premislil in nadaljeval: "... ljudi, ki ne razumejo niti moči znanja. Pametnejši kot so ljudje, uspešnejša je država. To, da lahko ti ljudje uničijo dela desetletij izobrazbe z enim ukazom, dokaže, da je težje graditi kot uničiti. Moja zadnja misel pa je moj nasvet za prihodnost." In je umolknil. To je bil njegov zadnji molk in njegove zadnje besede. Izvrševalec je potegnil ročico, zato se je vrv zategnila. Isaac je še zadnjič pogledal po vseh zbranih, nato pa se predal usodi. Preminil je s ponosom. Nakopal si je spoštovanje, ki se ga bo oklepalo še desetletja.

Isaac mlajši in Hanne sta privezala truplo na konja in se odpravila domov molče, zatopljena vsak v svoje žalovanje. Tudi nekaj prvih dni po njegovi usmrtitvi je bilo med njima spregovorjenih le malo besed. Hanne je bila večino časa zasedena z urejanjem pogreba. Ta se je zgodil že tri dni kasneje. Na griču blizu njune hiše. Povabila sta le najbližje prijatelje in sorodnike. Pogreb je bil lep, o Isaacu je bilo izgovorjeno veliko lepih besed. Na koncu so še nazdravili Isaacovim dosežkom, nato pa so gostje počasi odšli. Po tem Newtonova nista bila več molčeča in zatopljena v žalovanje. Ampak Isaaca sta se spominjala za vedno. Nikoli s slabim spominom.

Isaac Newton mlajši se je, kot je obljubil očetu, pridno učil. Večkrat je prebiral njegove zapiske in jih poskušal v popolnosti dojeti. Ko pa mu je to uspelo, z nekaterimi deli ni bil zadovoljen. A po okoli letu in pol jih je končno popravil. Svojo teorijo je izdal pod imenom "matematična načela naravne filozofije" (naslov je pač treba prilagoditi občinstvu). Ta je še danes ena najbolj znanih teorij fizike. V tistem času je bila družba že veliko manj stroga, a Isaac Newton mlajši si je še vedno izmislil zgodbo o jabolku, ki mu je padlo na glavo namesto knjige. Tako kot ne resnico, da je teorijo izumil mlajši Isaac, tudi to namišljeno zgodbo pozna cel svet.

Ustvarjalnost in dogodivščine v 3. triletju

ČITAT – ETO KRUTO! (Branje je kul!)

Чуковский Корней Иванович:

БУТЕРБРОД

Как у наших ворот
За горою
Жил да был бутерброд
С ветчиною.

Захотелось ему
Прогуляться,
На траве-мураве
Поваляться.

И сманил он с собой
На прогулку
Краснощёкую сдобную
Булку.

Но чайные чашки в печали,
Стуча и брэнча, закричали:
«Бутерброд,
Сумасброд,
Не ходи из ворот,
А пойдёшь —
Пропадёшь,
Муре в рот попадёшь!
Муре в рот,
Муре в рот,
Муре в рот
Попадёшь!»

Kornej Ivanovič Čukovski:

OBLOŽENI KRUHEK

Kot za devetimi gorami
za našimi vrati v omari
živel obložen je kruhek
z nami.

Zaželel si
pretegniti je nogé
po travniku
povaljati se.

Zvabil je s sabo
na dogodivščino
čudovito prismuknjeno
žemljico.

A šalčke so jokale
in ob žvenketu kričale:
»Ti kruhek,
lumpek,
ne potepaj se!
A'ko greš,
propasti češ!
Mucka snedla te bo!
Mucka pojedla te bo!
Mucka pohrustala te bo!
Pokončala kruhek,
tebe bo!«

Pesem *Obloženi kruhek* so za bralno-motivacijski projekt *Čitat – eto kruto!* (Branje je kul!) prepesnili iz ruščine učenci iz 8. b in 8. d:

Anabela Berić, Avgust Milić, Ela Jančigaj in Živa Ambrož.

Erazmus+: »Sobivam s sabo, s tabo in mi vsi z naravo«

Šolsko dogajanje smo v letošnjem šolskem letu popestrili tudi z mobilnostjo učencev v okviru projekta. Prva skupina pretežno devetošolcev je obiskala francosko šolo, druga skupina osmošolcev pa špansko šolo. Učenci, ki so obiskali madridsko šolo, so se s svojimi španskimi prijatelji spoznali že pred dvema letoma. Takrat je naša šola gostila španske učence še v času pandemije.

Naši učenci na obisku v šoli v Madridu

Francoski učenci pri nas na obisku

Učenci so se na obisk v tujini pripravljali na srečanjih, kjer so se izdelovali plakate, računalniške predstavitve, video material, izdelali logo projekta. Na obisku so sodelovali na raznih delavnicah skupaj s sovrstniki iz tujine in utrjevali znanje angleščine. Spoznali so življenje v tujini, kulturo, primerjali obe državi in skupaj odkrivali lepote in zanimivosti mesta. Na delavnicah so se pogovarjali tudi o ekologiji, trajnosti, ohranjanju narave in o življenju na našem planetu. Izdelali so skupne predstavitve in jih razstavili v virtualni razstavi. Učenci so se v Slovenijo vrnili polni vtisov z obiska tujih šol. To je bila enkratna priložnost za komunikacijo v angleščini, spoznavanje države, navad in življenja v drugi evropski državi.

Na šoli smo gostili tudi učitelje iz Francije, Latvije in Portugalske.

učiteljice s Portugalske

učiteljici iz Latvije

Predstavili smo šolo, Črnuče, Ljubljano, pripravili kulturni program in številne delavnice. Sodelovali so učenci in učitelji vseh razredov. Sobivali smo 5 šolskih dni in navezali stike s sovrstniki, ki jih morda ohranimo v prihodnosti. Taki obiski so vedno priložnost za spoznavanje šolskega življenja v drugih državah, za primerjavo in tudi potrditev, saj marsikdaj ugotovimo, da je naš šolski sistem ali samo delo na šoli bolj prijazno oziroma boljše. Izmenjali smo si izkušnje, vadili tuje jezike in dobili potrditev, da smo uspešna šola.

Z željo, da bo projekt z naslovom »Sobivam s sabo, s tabo in mi vsi z naravo« še bolj prisoten, bomo z aktivnostmi v sklopu projekta nadaljevali tudi jeseni. Dobro počutje posameznika, zdravi/dobri odnosi med vrstniki in zavedanje, da moramo vsi skrbeti za okolje, v katerem živimo, pa naj bodo vodilo za še bolj uspešno delo.

Zapisali: Katka Božič, koordinatorica, in Patricia Verbič

V okviru projekta Erasmus+ z naslovom

"Sobivam s sabo, s tabo in mi vsi z naravo"

smo izvedli učno mobilnost v Dijon, Francijo, kamor je potovalo 28 učencev in 5 učiteljic spremljevalk

Naša pot se je začela v nedeljo 3. 3. 2024. Bila je zabavna, zanimiva in utrujajoča, saj smo se odpravili ob pol šestih zjutraj. Ustavljali smo se na vsake tri ure v Avstriji, Nemčiji ter Franciji. Vsi polni pričakovanj in zaskrbljeni smo okoli devetih zvečer prispeli pred šolo v Dijonu. Tam so nas razdelili med družine gostiteljev, s katerimi smo se odpravili domov in se malo spoznali. V ponedeljek zjutraj smo se zbrali v jedilnici, kjer smo imeli zajtrk, nato pa spoznavne igre. Kasneje so nam po skupinah razkazali šolo in po kosilu še center mesta Dijon. V centru so nam pokazali kipec sove, ki se ga dotakneš in ti da srečo. Videli pa smo veliko stavb, ki so arhitekturno zelo bogate.

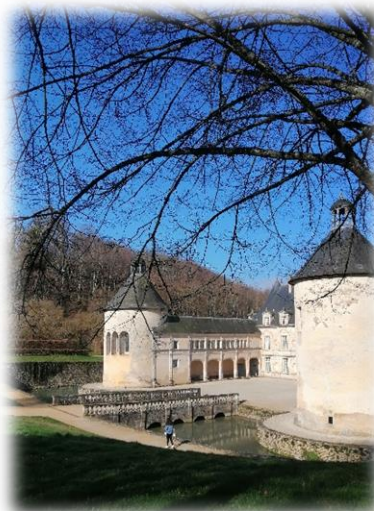

Enodnevni izlet v mesto Beaune nas je čakal v torek. Tam smo se sprehodili po vinski kleti in kupili vino za svoje starše. Potem smo v parku vadili za petkov nastop ter imeli nekaj prostega časa. Nato pa smo si šli ogledat srednjeveško bolnico – muzej, kjer smo si ga sami ogledovali ter poslušali audiovodiče.

V sredo dopoldan smo v skupinah s Francozi delali predstavitev o bolj eko načinih življenja in podobnem. Nato so nas razdelili po razredih, kjer smo se pridružili njihovi šolski uri, ki traja 55 minut. Druge dni končujejo pouk ob petih ali šestih popoldan. Ker pa v sredo končajo ob enih, smo popoldan preživeli z družinami. Po večini so nas odpeljali v trgovinski center ali pa v center mesta,

nekateri tudi na bowling. Nekateri pa so jih peljali na svoje treninge.

V četrtek smo šli še na en celodnevni izlet. Obiskali smo grad Chateau de Bussy-Rabutin, kjer smo se skrivali tudi v grajskem labirintu. Potem smo v bližnjem mestecu v lokalni gostilni imeli kosilo. Nato pa smo v tovarni janeževih bonbonov preizkušali različne okuse, jih nekaj kupili za spomin, videli pa smo tudi začetek izdelave bonbonov.

V petek smo zjutraj končali predstavitve od srede. Nato pa smo šli spoznat slovenskega košarkaša Gregorja Hrovata. Z njim smo se pogovarjali in fotografirali, zatem pa smo se vrnili v šolo na kosilo. Popoldan smo se Francozom predstavili z ljudskim plesom ob spremljavi violine in prečne flavte. Nato pa smo imeli party, kjer smo skupaj z učiteljicami zaplesali. Zvečer smo imeli še zadnji večer z družinami, ki nas je po večini najbolj povezal.

Zjutraj pa so nas odpeljali do šole, kjer nas je čakal avtobus. Tam smo se poslovili in jim pomahali v slovo. Na poti nazaj pa je vsak delil, kaj mu je bilo všeč in kaj ne, česa se je naučil ali kaj bi najraje pozabil. Med celim izletom pa smo se spoznavali tudi med sabo, saj nismo iz enakih razredov niti generacij, zato smo povedali tudi, kaj smo izvedeli o nekom, ki ga prej nismo poznali. Veliko pa smo tudi prepevali, gledali filme, spali in se pogovarjali. V objemčke staršev pa smo se vrnili malo pred polnočjo 9. 3. 2024.

DUNAJ

Od 6. do 9. marca smo preživelili nekaj čudovitih dni v glavnem mestu Avstrije, Dunaju.

Zgodaj zjutraj smo se zbrali na glavni železniški postaji. Z vlakom smo se odpeljali do Maribora ter svojo pot prek Gradca nadaljevali na Dunaj. Po prihodu smo se s podzemno železnico odpravili v mladinski hotel, v katerem smo preživelili naslednje tri dni. Tam smo pojedli večerjo in se odpravili na nočni ogled Dunaja. Ogledali smo si zunanost Štefanove katedrale, opero, kužno znamenje in mnoge druge znamenitosti. Bilo je čudovito.

Naslednje jutro smo se po okusnem samopostrežnem zajtrku s tramvajem odpeljali do Mozartovega spomenika in nato odšli na ogled Sisijinih apartmajev. Spoznali smo veliko zanimivosti o princesi Sisi, kasneje pa smo imeli še nekaj prostega časa za raziskovanje glavne ulice ob operi. Prirodoslovni muzej nas je fasciniral zaradi svoje velikosti in zanimivih stvari, ki smo jih videli. Dobili smo tudi nalogo, da najdemo nekaj zanimivih stvari. Po napornem odkrivanju velikega mesta smo bili vsi zelo lačni, zato smo se odpravili nazaj v hotel na večerjo. Dan smo zaključili z vožnjo s tramvajem in ogledom še ene od mnogih zanimivosti Dunaja, Hundertwasserhaus.

Tretji dan smo se odpravili v enega najbolj zanimivih živalskih vrtov v Evropi. V njem imajo nekaj živali, ki jih res težko srečamo v katerem drugem živalskem vrtu; to so koala, panda, polarni medved. Kasneje smo v okolici opere imeli čas, da smo našli od prejšnjega dne še neodkrite trgovine in lokale. Neskončne stopnice Stefanove katedrale so nas dodobra utrudile, vendar smo za konec vseeno našli še dovolj moči za ogled zabaviščnega parka Prater.

Nismo še končali z raziskovanjem Dunaja. Zadnji dan smo se po zajtrku odpravili še na dunajsko tržnico Naschmarkt in imeli priložnost za odkrivanje avstrijske kulture. Bilo je čudovito, pisano in zabavno.

Po tej zadnji pustolovščini smo šli nazaj do hotela, pobrali kovčke in odšli na železniško postajo. Poslovali smo se od čudovitega mesta ter se polni lepih dogodivščin, spominov in izkušenj odpeljali nazaj proti domu.

Rubi Ostrožnik, 8. e

PEVSKO TEKMOVANJE V BRATISLAVI

V torek, 25. 4. 2024, smo se člani pevskega zbora zbrali pred šolo. Ko so nam naše zveste spremljevalke ga. Zgonc, ga. Velkavrh in ga. Jezeršek Frelih dale navodila, smo se odpravili na avtobus in se z njim odpeljali proti Celju. V Celju je na avtobus vstopil nas učitelj in dirigent g. Vaupotič.

Ko smo prispeli v Avstrijo, smo se ustavili v mestu Wiener Neustadt in si tam ogledali katedralo. Po ogledu smo imeli malo prostega časa. Ko smo prišli nazaj na avtobus so nam povedali, v katerem hotelu se bomo nahajali ter kdaj bomo imeli nastope. Tik ob Slovaško-avstrijski meji pa smo videli ogromna polja vetrnic. V hotelu smo se razvrstili po sobah, v katerih pa nismo preživel prav veliko časa, saj smo že čez eno uro morali na vajo sproščanja glasilk. Po vaji smo se odpravili proti središču Bratislave, kjer smo imeli prvi cerkveni nastop, na katerem smo zapeli tri pesmi. Po nastopu smo imeli večerjo in po večerji smo odšli v hotel.

Naslednji dan smo se zbrali za zajtrk, po zajtrku pa smo imeli tonsko vajo v središču Bratislave, kjer so potekala tudi vsa tekmovanja. Ko smo zaključili z vajo, smo imeli voden ogled mesta. Po ogledu pa je bil čas za naš drugi nastop, na katerem smo peli tudi angleško pesen Be Happy. Ob petju te pesmi je z nami ploskala oz. tleskala ali celo pela cela dvorana. Po nastopu pa smo v restavraciji (v kateri smo vsak dan jedli večerjo), natakarkjem zapeli nekaj pesmi v zahvalo

Tretji dan je bil najbolj pomemben, saj smo že zjutraj imeli glavni del tekmovanja. Ko smo z njim končali, nas je ga. Polona odpeljala na Bratislavski grad. Na gradu so nam dali malo prostega časa za kupovanje spominkov in podobnih reči. Pred razglasitvijo rezultatov smo v cerkvi, kjer smo nastopili prvi dan, morali zapeti še zadnjo pesem, in sicer Belokranjski kres. Ko so razglasili naš rezultat, smo bili vsi veseli, saj smo prejeli **zlato priznanje**. Na tekmovanju sta bila še dva slovenska pevska zbora, zato smo na trgu skupaj zapeli in ob koncu še skakali, saj »kdor ne skače, ni Sloven'c, hej, hej, hej«!

Na dan odhoda smo se ustavili na Dunaju in si tam ogledali živalski vrt, za kosilo pa smo odšli v McDonald's. Na poti domov smo g. Vaupotiča spet odložili v Celju. Ko smo se pripeljali pred šolo, pa so nas naši starši pričakali z velikim transparentom, na katerem je pisalo »Bravo naši zlati pevci!«

Ula Pretnar in Neža Vrhovnik Papler, 7. d

BRATISLAVA 2024

Dogodek, ki se ga bomo kot člani pevskega zbora najbolj zapomnili, je nedavno tekmovanje v Bratislavi. Tam smo poleg odličnega uspeha s seboj odnesli tudi nove prijateljske odnose, katere smo zgradili med izletom. Ob prijetni energiji prisotnih učiteljev in spremstva smo se tudi učenci sprostili in s tem bili zmožni dati vse od sebe in oditi domov z najboljšim možnim iztekom.

25. april je bil dan, ki smo se ga člani pevskega zbora najbolj veselili. Že z vstopom na avtobus se je začutila neučakana energija, ki je vse prisotne držala na prstih. Prvi koraki proti bratislavskemu hotelu so bili za nas popolnoma novo doživetje, nikakor pa neprijetno. Skupaj z učitelji smo se udeležili raznih dejavnosti, ki so bile ob prijetni družbi pravi užitek. Učitelji pa nam niso pozabili ponuditi tudi nekaj ur prostega časa, ki smo ga preživeli v bližini prijateljev. Učitelji so tudi želeli z nami izkoristiti čim več prostega časa, kar je naredilo izlet še prijetnejši, ter so tudi s tem obvezen tekmovalni izlet spremenili v zabavno ter poučno preživet čas.

Med nepozabnimi spomini bo vztrajal tudi naš prvi pohod na grad Devin, kjer nas je poleg novega znanja skorajda odpihnil tudi močan veter na samem vrhu. Med pohodom smo se radi ustavili in prisluhnili zgodbam naših učiteljev in spremljevalcev. Večkrat smo se ustavili tudi sredi lepega mesta Bratislave, kjer nas je čakal tudi prijeten voden obhod skozi zgodovino mesta. Opoldne in zvečer smo potrpežljivo čakali na obisk restavracije, kjer smo uživali ob toplem obroku ter smo skrivaj upali na ocvrto meso in krompirček. Kljub temu je bila hrana vedno zadovoljiva za vsakogar.

Seveda pa je obvezno omeniti tudi celo bistvo tega izleta – to so bili naši pevski nastopi. Skozi ure pripravljanj, tako v šoli kot v Bratislavi, smo se tudi udeležili raznih vaj za ogrevanje naših glasilk in teles, s katerimi smo si pomagali jih sprostiti. Gotovo pa lahko izpostavim, da nas je bilo nastopov mnogo bolj strah kot vaj, saj je vsak posamezen član v sebi nezavedno nosil visoka pričakovanja, ki so se na tekmovalnem odru redno prikazala v obliki treme. Skozi nastope v Bratislavi smo se s pomočjo spodbudnega občinstva znebili tudi mnogih dvomov, ki so se skrivali v nas. Na odločilnem nastopu smo bili pripravljeni dati vse od sebe ter se uspešno pobahali z našim napredkom skozi leta.

Občutek pred razglasitvijo rezultatov je najtežje opisati – skupaj so se strah, upanje ter zadovoljstvo zbrali v ogromno volneno žogo ter sestavili popolnoma nov občutek. Naši pogledi so begali od učitelja do drug drugega kakor tihe spodbude. Sledil je eden najlepših občutkov – uspeh. Zlato priznanje je bilo najboljša nagrada za ves trud in čas, nedvomno tudi več, vnešenega v pevski zbor. Srečni smo, ker smo bili v ponos tudi našemu učitelju gospodu Vaupotiču.

Tisti večer smo se zaslužno veselo odpravili proti restavraciji na našo zadnjo skupno večerjo, kjer smo skupaj proslavili naš poplačan trud.

Naslednji dan smo se še poslednjič zbudili v naših hotelskih sobah, pripravljeni na umirjen odhod proti Dunaju ter seveda domov.

Ana in Ela Pestner, 9. e

POHOD ČEZ POLHOGRAJSKE DOLOMITE

Dobili smo se 23. maja zgodaj zjutraj ob 6.30 na parkirišču Gunclje. S težkimi nahrbtniki smo se odpravili novim dogodivščinam naproti. Ta dan smo prehodili 27 km. Bilo je oblačno, imeli smo manjše nahrbtnike. Na kmetijo Omejc smo prišli zelo lačni. Na srečo je prišla gospa Rubin s pohančki iz šole. Spali smo na seniku v spalnih vrečah. Naslednje jutro nas je prebudilo mukanje krav in kikirikanje petelinov. Po zajtrku, ki smo ga prinesli s seboj, smo v prečudovitem vremenu nadaljevali svojo pot do naslednje kmetije, kjer nam je zvečer gospod Gregor pripovedoval strašljive zgodbe. Naša večerja je bila okusna enolončnica ter jabolka in hrenovke, ki smo jih spekli na močnem ognju. Ta nam je ogrel srca. Medtem ko so se v temni noči naši učitelji pogovarjali, smo se tudi nekateri učenci dolgo pogovarjali v noč. Zjutraj smo se zbudili ob vonju sveže pečenih jajč in kruha. Zadnji dan je bil najbolj naporen. Povzpeli smo se pod Grmado. Ob 5.30 smo se vrnili na naše izhodišče v Gunclje in se odpeljali v Atlantis. Bilo nam je zelo dobro.

Črt Podgoršek, Tian Juršič, Tom Šturbej

M E P I

Mepi je mednarodni projekt, v katerem lahko sodelujejo mladi od 14 do 25 let. Na naši šoli tako lahko sodelujejo otroci, ki v tekočem šolskem letu obiskujejo 9. razred.

Otroci sodelujejo na treh različnih področjih, rekreativnem športu, veščinah in pri prostovoljnem delu. Na enem izmed področij se izpopolnjujejo 6 mesecev, na obeh drugih 3 mesece. Naši devetošolci so sodelovali na različnih področjih rekreativnega športa in si izpolnjevali cilje, ki so si jih zastavili na začetku. Igranje inštrumenta ali tujih jezikov, učenje plesa ter sodelovanje pri tabornikih oz. skavtih so bila najbolj zanimiva področja veščin v tem šolskem letu. Veliko veselja in zabave je našim devetošolcem predstavljalo tudi prostovoljno delo, saj so nudili pomoč v podaljšanem bivanju in v vrtcu. Eni bolj eni manj uspešno so poskušali pomagati vzgajati in učiti mlajše otroke, a vsi so ugotovili, da to ni niti slučajno enostavna naloga.

Najbolj zabavno in dogodivščin polno je bilo zadnje področje – odprava, pravzaprav dve – poskusna in glavna odprava! Na obe smo se temeljito pripravili v enem od aprilskih vikendov, ko smo petek popoldne in soboto preživel v taborniški koči v Mengšu. Učenci so spoznavali osnove orientacije, prve pomoči, učili so se pravilne priprave nahrbtnika ter postavljanja šotorov ter preizkušali svoje kulinarčne sposobnosti. Bilo je zares zanimivo.

Vreme nam je kar nekajkrat konec leta zagodlo, da nismo uspeli izpeljati odprave takrat, ko smo želeli. Vseeno nam je uspelo, sonce je zasijalo in pregnali smo vse grde oblake in deževne dni in tako preživel štiri zabavne, zanimive in dogodivščin polne dni. Orientacija nam ni šla prav preveč od rok, a pomemben je zaključek – in ta je bil enkraten.

Doživetja v okviru MEPI-ja nam bodo zagotovo ostala v krasnem spominu, saj je bilo druženje izven šole pod milim nebom skupaj s prijatelji nepozabno.

